Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

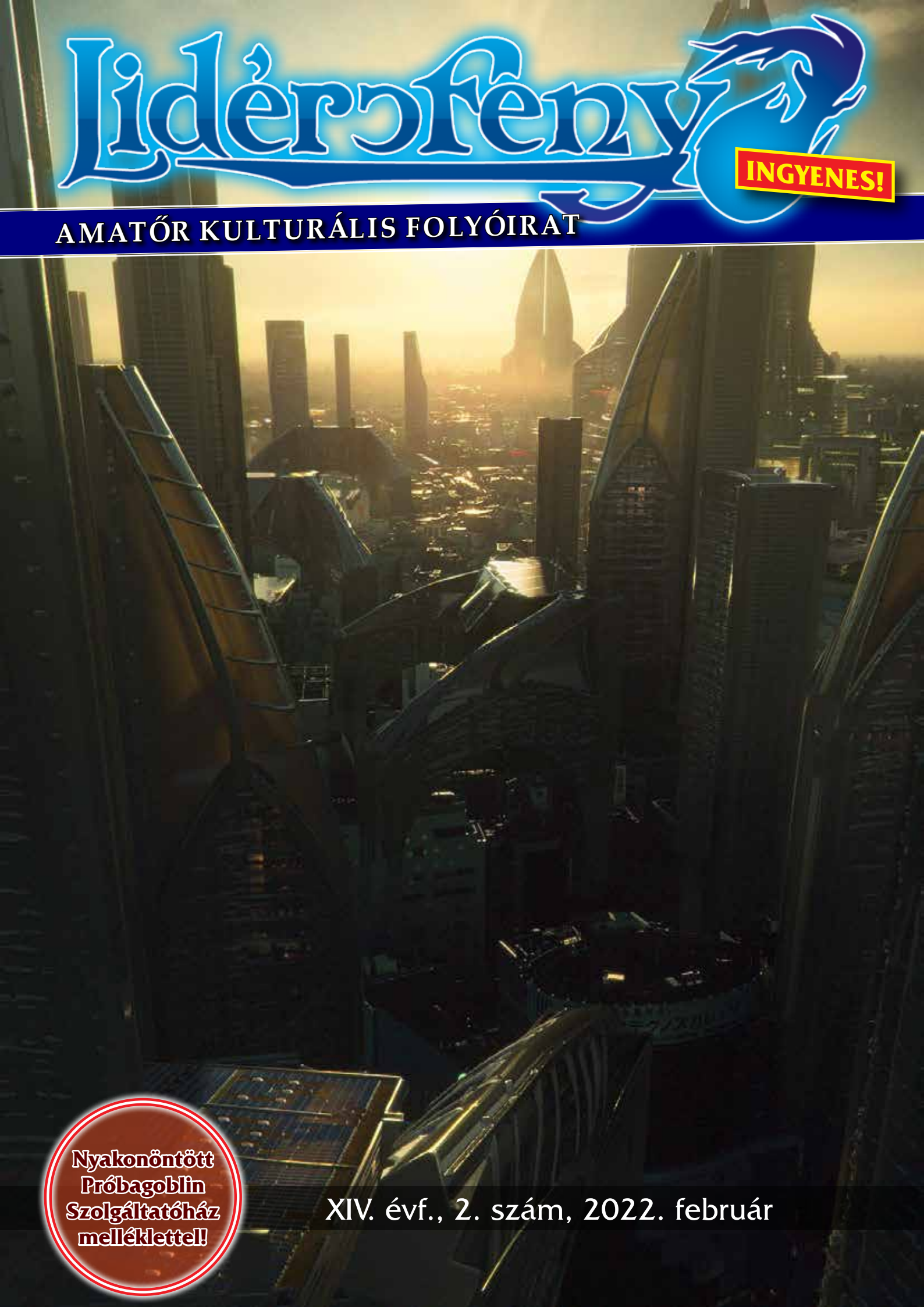

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XIV. évf., 2. szám, 2022. február

Efflam Mercier

Apprentices

Beyond human : Birth of the adapted man.

Beyond human : End of the trip

Tarks

Afternoon Print

Rapid Unscheduled Disassembly

Draconic Violence

Oracle of Cybernature

INFO BOX

EFFLAM MERCIER - LEAD ENVIRONMENT CONCEPT ARTIST

Vezető koncepcióművész a franciaországi Breizhből, jelenleg Los Angelesben dolgozik. Nyolc éves munkatapasztalata van játékok, animáció és film terén. Elkezdett egy multimédiás antológiai munkát az ökológiáról „Ecocide Inc." címmel, amelyet a fosszilis tüzelőanyagok korrupciója és környezetszennyezése elleni világméretű ellenállás ihletett.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: https://efflammercier.com

Portfólió: https://www.artstation.com/efflam

Közösségi média: https://twitter.com/efflammercier
https://www.instagram.com/efflammercier/

Szerkesztői köszöntő

Beérett a munka gyümölcse! Most már lehet erjeszteni, és kifőzni. :) Tizenhárom évfolyam után már épp ideje volt, hogy hivatalossá tegyük eme kiadványt. Sokáig nem láttuk értelmét annak, hogy a bürokrácia útvesztőin átverekedve magunkat underground kezdeményezésből egy mainstream lappá avanzsálódjunk, mert úgy gondoltuk, jó ez így, ahogyan van. De az évek során figyelve az olvasottsági adatokat, látva, hogy nem csak népszerűek vagyunk, hanem elismertek is, és nem csak az amatőr irodalmi körökben, be kellett lássuk, hogy bizony elkerülhetetlen ez a lépés. Bennünket kedvelő, hozzáértő emberek is felvetették pár éve, hogy igényeljünk már ISSN számot az AKF-re, mert megéri; még a segítségüket is felajánlották az ügyintézésben. Beszéltünk is róla akkor, de aztán mindig csak halogattam, az idő meg telt. Tavaly év végén, a kényszerű szabadságom alatt azonban megérett bennem is, összeállt a kép, helyére került a pro és a kontra, így elkezdtem az ügyintézést. A januári számban ecseteltem kicsit mindazt a tennivalót, ami rám várt, sőt még egy videót is készítettem az AKF-ek padlásson való összevadászásáról a saját YouTube csatornámra, de végül meglett az eredménye. Impresszumunk kibővülhetett az ISSN számunkkal, és a székhelyünkkel. Szóval most örülök, s remélem, ti is velem örültök ennek a jó hírnek.

Nem mellékesen az Országos Széchenyi Könyvtár Elektronikus Periodika Archívumába bekerült minden eddig kiadott számunk, és ez a jövőben is így lesz; folyamatosan feltöltjük az épp aktuális AKF-et. Azon még dolgozunk, hogy a MEK-en (Magyar Elektronikus Könyvtár) is elérhető legyen bárki számára, no és a Moly.hu-s profilunkban is helyre kell majd tenni a dolgokat. Persze egyéb terveink is vannak, de, ha mást nem is, ezt mindenképpen megtanultam már az élettől: egy dolgot tudok csak megígérni, azt, hogy nem ígérek semmit. Ha valami már biztos, akkor arról úgyis értesítünk benneteket.

Azért annyit talán elárulhatok, hogy legutóbbi pályázatunk e-bookja alakul, a címe Garabonciások lesz, és már megvannak azok a novellák, amelyek belekerülnek, az íróikat értesítettük is, ahogyan az elvárható. Úgy tűnik azonban, hogy nem csak a jól sikerült pályaművekből áll majd össze a kötet, hanem olyan neves magyar fantasy szerzők egy-egy novellája is helyet kap majd, akik pl. a Cherubion kiadónál már többször is bizonyítottak. Szóval érdemes lesz belelapozni.

Craz kollégával is dolgozunk a Próbagoblin könyvek sorozat legújabb kötetein, melyek hamarosan napvilágot látnak. Előbb a keresztségben Borsod címet elnyert antológia jelenik majd meg, amely talán nem meglepő módon borsodi írók remek novelláit tartalmazza, s részben emléket állít egy nemrég, tragikus hirtelenséggel elhunyt író kollégánknak. Ezt követi majd a Mickey Long novelláit tartalmazó kötet, és még további tervek is vannak.

Azért remélem, jelen AKF hasábjain is találtok számotokra kedvelhető tartalmat, szóval olvasásra, szórakozásra fel!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Novellák

Xenothep
- **Érzelmek felkavarására alkalmas írás** . 4

n13 - **A pillanat varázsa** 5

SzaGe - **Eső az örökkévalóságnak** 5

kosakati - **G.T.C.** 8

Kereder Márk - **Gor Worhoth maszkja** . . 12

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Mickey Long - **Edmond, a sárkány** 18

Sorozat

bel corma - **Démonvadász V.** 20

Könyvajánló

Scholtz Róbert Gergely

A sárkány alakja a roma népmesékben és az életükben

Sárkányviadal 21

Versek

Drekthor - **Szív alakú** 22

jocker - **Apevák - a téli örömről** 22

Athor R. Chynewa - **Bőregér** 22

edwardhooper - **Skócia** 22

Erdős Sándor - **Csendes éj** 22

Erdős Sándor - **Megrágott idő** 23

Krómer Ágnes - **Közöny** 23

Mortelhun - **Kéne valami blues** 23

jocker - **Jégvirág** 23

angyalka146 - **Szeretet-koldus** 23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XIV. évf. 2. szám, 2022. február

Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes

Az első borítón Efflam Mercier Sunset Fiction, a hátsó borítón A L'orée des bois című képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

ISSN 2786-4391

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Xenothep

Érzelmek felkavarására alkalmas írás

Ez egy csendes koradélutáni hangulat, asztalomon a nem túl jóra sikerült kávémmal, meg a rumlival, amiben semminek nincs helye. Már feladtam, hogy valaha is uralni tudom majd a káoszt, ami kitölti az életemet, és most éppen egy asztallapon manifesztálódott egy kibaszott kupleráj minőségében.

Ez a hangulat határozza meg az egész életemet, mert bár rossz, olyan régóta tart, hogy már normálisnak tűnik. A szaknyelvben nagyon sok jelzővel illették, legelterjedtebb elnevezése a krónikus diszfória, némi melankolikus felhanggal és depresszióba hajló éllel. De amint azt egy fiatalabb zenész társam hangoztatta nem olyan régen:

– Faszomat a zavaraidba! Te Riel vagy, és így vagy jó, ahogy vagy!

Ez különös mód jólesett, mert pont ezután nem sokkal a harmadik szakember elmondta, hogy szerinte az első kettő diagnózis téves, és voltaképpen tök normális, sőt egészséges vagyok. Majd ezt azután meg is cáfolta, elnevezte az általa meghatározott állapotot valaminek, elmondta, hogy évtizedekbe telhet a tulajdonképpeni kezelés, és utána is csak az leszek, aki most, csak hatvan, vagy hetven évesen. Azt hiszem, lassan elengedem majd ezt a dolgot, nem akarom már megfejteni. Úgy vagyok vele, mint a galaxisunk közepén feltehetőleg létező fekete lyukkal – érdekes, titokzatos, de nagyon messze van. Majd innen a távolból gyönyörködök benne.

Ami biztos, hogy nem kedvelem magam, azt hiszem, némi autofóbiám is van, és eszement módon sajnálom, hogy meg sem közelítem az ideált, aki szeretnék lenni, se külsőleg, se jellemvonásaimban. Neki lenne türelme az emberekhez, szeretné őket, mint egyik példaképem, Freddie Mercury, és szórakoztatná a közönséget, szeretnék őt, és tulajdonképpen létezik ez az ember, csak nem én vagyok.

Nagyon öregnek érzem magam idebent, mint a sokat megélt harcos, akin átment egy egész életnyi háború, meg pár sárkány, pedig olyan sok minden nem történt velem. Kiégtem, és kész, semmi dráma, haladjunk, kérem, nincs itt semmi sajnálnivaló...! Tizennyolc év ugyanazon a munkahelyen, egy ablaktalan helyiségben, napi tizenkettő, vagy több órás műszakokban, éjjel és nappal, meg hétvégén. Se barátok, se család nem tartott ki, én pedig nem ismertem föl, hogy irdatlan marha vagyok. A mostani fizikai kínjaim nagy része abból az időből származik, szintén meghatározója állandó rossz hangulatomnak, mert az életminőségem kissé alacsony ezek által.

Nem panaszkodok, én szúrtam el.

Különös ez az egész létezés, ezekkel a mély, filozofikus tartalmú gondolatokkal, ahol a virtuális, és kissé pszichopata Tom kergeti a veszettül röhögő Jerryt elmém kietlen csarnokának kesze-kusza folyosóin, ahol néha csendesen Lovecraft idézetek visszhangoznak a távolban, meg egy-két színtelen, bekeretezett fotó lóg a repedezett falakon, rajtuk olyan emberek portréival, akiknek a nevére se emlékszek. Mindig így képzelem el a helyet, egy óriási, végtelen, elhagyatott kastély egy elmocsarasodó tó közepén, rég leomlott híddal, rogyadozó tornyokkal, az első két emelet már a mocskos víz színe alatt, ami meg fölötte van, arra kár a szó. Az utolsó kísértet évekkel ezelőtt felmondott, és méltatlankodó huhogással elszállt az éjbe valami frissebb elmét keresni. Azt hiszem, Alexander volt a neve. Minden tiszteletem az övé, hogy ilyen sokáig kitartott mellettem.

Hiszen persze én is itt élek, a foglya vagyok ennek az irdatlan kurva kastélynak, mert hiába is próbálom elhagyni, amint kilépek az ajtaján, már be is léptem az ajtaján.

Pedig takaros kis házikó volt ez, zöldellő rétek vették körül, mielőtt tó lett volna belőlük, aztán meg mocsár. Az égen madarak szálltak, a napfény még leért az irdatlan tornyok szurdokaiba, és emberek nevetése, éneklése visszhangzott a falak közt, a kiszolgálószemélyzeté, akik karbantartották ezt az egész kócerájt, amikor még új volt. Amikor Józan Észről kiderült, hogy valójában a neve Jó zenész, és egy hóbortos alak, egyre többen dobták be a gyeplőt, végtelen tivornyázásba fulladtak a felolvasóestek, szólt a zene, zengett a kastély a vigadalomtól, majd az egész elhalt egy visszhang kíséretében, hogy rájöjjek, soha ebben az életben nem volt itt velem senki, már a kezdetektől sem.

A bálteremben a táncosok mind csak poros, fejetlen próbababák voltak, amik mindig akkor mozogtak, amikor éppen nem láttam őket, a könyvtárszoba karosszékeiben ülő kedélyes öreg fickók csak szétesőben lévő csontvázak, a kutyák a kertben pedig szétmállott sírkövek darabjai. Akkoriban kezdtem hosszú sétákat tenni, amik alatt módszeresen bezúztam minden tükröt a szobákban és folyosókon. Eleinte mindig feltakarítottam, mert zavart, hogy csillog rajtuk a nap fénye, ha besüt az ablakokon, aztán rájöttem, hogy idővel a cserepeket belepi majd a por. Meg amúgy sem emlékeztem már, hogy merre jártam. Azt gondolom, több folyosója, meg szobája van ennek a vacaknak, mint azt megismerhetném valaha. Meg ki a franc akarna bemenni egy szobába, ahonnan édes nevetés hallatszik ki, amikor tudom, hogy teljesen egyedül vagyok itt?

Jobb nem bolygatni az ilyen ajtókat. Más sincs itt, csak ajtók, kapuk, meg átjárók, rejtekhelyek és sötét kőkutak. Különösen a kezdetnél, az alacsonyabb szinteken a rozsdás vaslapok, rajtuk a kilincs szétmálló lemezkéivel, a komorságtól átlyuggatott, néhai kőfolyosókról nyíló szobák, termek és csarnokok taszítottak és vonzottak egyszerre, és néha a legerősebb igyekezetem ellenére is felokádott valami szörnyűséget ez a mélység. A puszta elfojtó tagadásom állt csak ellen ezeknek és ez édeskevésnek bizonyult. Legtöbbször nem láttam, csak a felkavarodott por utalt a jelenlétére, hogy nemrég erre járt, vagy frissnek tűnő nyomok, pár vércsepp, egy különösen otthonos, de rég halott illat, egy arcomat ért kedves cirógatás emléke.

A szemek voltak a legrosszabbak mind közül. Néztek, de nem láttak, testetlenül, arctalanul, némán és örökké. Úgy éreztem, meztelen vagyok előttük, se ruha, se büszkeség nem rejt eme tekintetek elől, a legiszonyúbb mégis a közöny volt, amit sugároztak. Nem vádló tekintetek voltak ezek, nem tükröztek se vágyat, se dühöt, csak végtelen közömbösséget, akár mosolyogtam a reggeli napfényben, akár fuldokoltam a fájdalomtól, ami valamelyik katakombai mélységből kúszott fel hozzám éjjel.

Délutánonként kiültem az egyik balkonra a sok közül, megmártottam a tollam végét a tintában, és írni kezdtem a pergamenre emlékeimet, mint most is. De a tinta kiszáradt rég, a tollam csak széthasogatta az írásomat, a szél pedig felkapta és leszórta pergamenem darabjait a falakon túl. Néha csak bámultam utánuk, néha a balusztrádra támaszkodva lenéztem, hogy láthassam a fecniket, amint játékosan libegnek alá, de soha nem láttam semmit, se mocsarat, se tavat, se réteket, se a sírkő kutyákat, csak önnön arcomat, vak szemekkel, amire soha nem emlékeztem aztán később.

n13

A pillanat varázsa

Egy fehér, ovális szoba közepén állok, és a nyitott erkélyajtón keresztül a végtelen óceánt bámulom. Percekig állok így, miközben a szél sós permetet vág az arcomba. A nagy víz haragoszölden morajlik és a fehér tajtékos hullámok ütemesen nyaldossák a partot.

A szoba berendezése puritán. Csak egy franciaágy, leterítve egy fekete selyem lepedővel, nem messze tőle zongora. A falon széles, lapos tévé, alatta igényes hifi, egyébként tágas tér, bőven van hely.

Fiatalnak és erősnek érzem magam, a vérem csak úgy száguld az ereimben. Hirtelen ötlettől vezérelve elindulok a part felé.

Ahogy kiérek a mozaikszerű márványlapokkal borított teraszra, érzem a kő diszkrét hűvösségét, majd ahogy tovább megyek, már meleg, sárga, aprószemű homok tapad a lábujjaim közé.

Öreg nap cimborám vakítóan és kitartóan süt az enciánkék égen, felhő egy szál se. A sirályok valamiért éktelenül rikácsolnak.

Ahogy a vízhez érek, először csak a lábam ujját dugom bele, finoman hűs… Felnevetek, majd derékig gázolok, miközben azon agyalok, igazából azt sem tudom, mit keresek itt. Nem számít! Rájövök, nincs jelentősége. Átjár a létezés öröme.

Balra, a távolban észreveszem a szüleimet. A parton sétálnak, kéz a kézben. Integetek, és ők visszaintegetnek. Fiatalnak tűnnek, apám haja még sötét, anyám dús, aranyszín sörényét kontyba tűzi. Lassan, mosolyogva andalognak, anyám hozzábújik, apám átöleli. Olyanok, akár egy lassított felvétel.

Hangokat hallok, odanézek és alig hiszek a szememnek. Itt van mindenki, a legjobb barátaim. Fürdőnadrágban, törölközővel a vállukon cigarettáznak, nevetgélnek.

Nem értem. Mikor az előbb kijöttem, hogy nem vettem őket észre?

Hátulról egy puha kéz fogja be a szemem. Sötét borul rám, de ezer közül is megismerem. Hát Ő is itt van?!

– Lehet-e ennél szebb? – kérdezem, miközben megfordulok és gyengéden magamhoz húzom.

Nem ellenkezik, barna haja az arcomba hull...

Aztán egy furcsa, ismerős kis dallamot hallok, először lágyan, akár a fuvallat, majd tücsökciripeléssé erősödik és ezzel együtt az egész világ elkezd olvadozni, beszürkülni, a dolgok drasztikusan elhalványulnak, elveszítik alakjukat, míg végül mindenütt csak a vegytiszta sötétség marad.

Szemem lassan szokja, morgok, akár egy csapdába esett vadállat, miközben bénán tapogatózom a telefon után. Végre meglesz, kikapcsolom az ébresztést. Az asztali óra halványan fluoreszkálva öt óra harminckét percet mutat.

Hát új nap virradt, mennem kell megint a gyárba. Óvatosan felülök, várok pár percet, míg helyreáll a vérkeringés, majd lassan, nehézkesen kibotorkálok az odúszerű panelkonyhába – fájó ízületeim recsegve engedelmeskednek. Felteszek főni a kotyogósban egy erős feketét.

Sóhajtok. Hosszú lesz a mai nap.

SzaGe

Eső az örökkévalóságnak

A szomszédok szerint Zsóka néni ritkán mozdult ki otthonról. Volt, hogy napokig nem látták még a szomszédjai se, de ezt betudták a rokkantnyugdíjas eseménytelen élet részének. Ilyenkor csak a bejárati ajtón át kiszűrődő televízió hangjából tudták, hogy lakik ott valaki. Bettina, Zsóka néni harmincas éveiben járó leánya nem igazán tudta feldolgozni anyja eltűnését. A dolgát az is nehezítette, hogy a kirendelt nyomozók semmire se jutottak az eltűnéssel kapcsolatban. Megpróbált saját szakállára is nyomozni, de állandóan falakba ütközött. A megkérdezett emberek mindig ugyanazt mondták, hogy mennyire szerették Zsóka nénit, de használható információval senki se tudott szolgálni.

Három év után leálltak a kereséssel. Természetesen Bettina kicsapta a balhét, de a nyomozókat látszólag kevésbé érdekelte egy hisztiző nő monológja. Arra se vették a fáradtságot, hogy a szemébe nézzenek, miközben döglött aktát csináltak az ügyből. Viszont megkérték Bettinát, hogyha esetleg mégis hazajönne az édesanyja, vagy bármit megtudna a hollétéről, akkor értesítse őket. Bettina ezután köszönés nélkül becsapta maga mögött a rendőrség irodájának az ajtaját.

Bettina egyre mélyebbre süllyedt az elkeseredettség pöcegödrébe, ami mérhetetlen szomorúsággal párosult. Anyja sose lépett le volna szó nélkül. Ráadásul sokat betegeskedett az utóbbi időszakban. Volt, hogy felkelni is alig tudott. Viszont András, Bettina édesapja más tészta volt. Lelépett egy szép, nyári napon. Ő se hagyott semmit maga után a külföldi lakcíme kivételével. Odáig sodorta a szél. Zsóka néni hosszasan ecsetelte lányának apja hűtlenkedéseit a kapuzárási pánikja idején, ami a válásuk fő okaként megjelölt. Bettina ezek után teljesen megszakította Andrással a kapcsolatot. A telefont se vette fel neki, és a leveleit felbontás nélkül a kukába hajította. Nagyon haragudott rá, ami az évek múlásával se csillapodott.

Túl sok eső esett azon a napon. Hömpölygött a víz a járdákon és az utakon. Bettina egy régi gyár melletti téglakerítésnél ácsorgott, és arra gondolt, hogy mikor lesz már vége ennek az özönvíznek. Görcsösen tartotta az esernyőjét a feje felett. Kénytelen volt, ha nem akart bőrig ázni. Eszébe jutott, hogy a Teremtő is efféle csapással büntetett Noé idejében. Ott legalább volt egy bárka, ami menedékül szolgált a kiválasztottaknak. Jelen esetben csak az esernyő adott némi fedezéket a jéghideg esőcseppek elől, és se szivárvány, se olajfaággal érkező galamb nem volt a környéken. Ez a fajta időjárás még a jókedvű embereket is lehúzza a mélybe. A depresszióval küzdő személyeknek pedig felér egy halálsori sétával.

Bettina benyúlt a zsebébe, és elővett egy fényképet. Édesanyja idős és megfáradt tekintete nézett rá vissza. Bettina készítette

róla pár éve. Zsóka néni nem szerette, ha fényképezgetik. Ám aznap kivételt tett, és megengedte lányának a modern portrét, de csak egyszeri alkalomra. Miután Bettina előhívatta a képet, azonnal a tárcájába tette, és azóta ott őrizte. Sűrűn érzett késztetést arra, hogy elővegye, megnézze, és emlékezzen rá. Ahogyan most is az eső dacára. De nem volt elég óvatos. Egy széllökés nemcsak az esernyőről ömlő vízfüggönyt nyomta Bettina arcába, hanem a fényképet is kiragadta a kezéből. Tíz méterre sodorta a szél Zsóka néni emlékét, és egy fekete, magas alak cipője előtt landolt. Bettina az eszeveszett fényképkergetésben kiejtette kezéből az esernyőt is, amit a szél tovább görgetett az arra közlekedő autók elé. A férfi eközben megállt az elázott fotó előtt, és lehajolt érte.

– Nocsak, nocsak, elvesztettünk valamit? – kérdezte az idegen Bettinától, aki éppen akkor ért oda.

– Kö... köszönöm, hogy elkapta! – dadogta lihegve a nő, miközben a fejére zúduló égi áldást egyféle átoknak gondolta.

– Jobban kellene vigyáznia az értékeire! – A férfi átnyújtotta a fotót.

Bettinának feltűnt, hogy a vele szemben álló ember arca a szakadó eső ellenére száraz volt, akárcsak a ruházata. Mintha Columbo hadnagy lépett volna elő a népszerű krimisorozatból, csak a ballonkabát színe volt sötétebb.

– Esetleg nem hagyott el még valamit? – mutatott a férfi Bettina sokat megélt esernyőjére, ami akkor röppent melléjük.

– Oh, az esernyőm! Elhagytam a nagy sietségben. – Eközben Bettina óvatosan visszatette a fotót a zsebébe. Lehajolt az esernyőért, és ismét használatba vette. Visszanézett a férfira. Hirtelen nyikkanni se tudott a meglepettségtől.

– Éppen kávézni indultam. Esetleg lenne kedve hozzá? Mármint egy forró feketéhez, talán két cukorral? – kérdezte végül az ismeretlen.

Bettinát kiskorában arra tanították, hogy ne álljon szóba idegenekkel. Ha mégis, akkor se fogadjon el semmit se. Ez esetben viszont úgy érezte, valamiért kivételt kellett tennie. Ez a bizalom-szerűség egészen furcsa érzés volt neki az évek óta húzódó negatív energiák árnyékában. Bár a férfi inkább hasonlított egy jól szituált, kedves, idősebb emberre, mintsem egy szkizofréniás személyre, aki a zivatarok kellős közepén szedi fel áldozatait. Egyszerűen nyugtató hatással volt rá. Pedig alig egy perce ismerte. Vagy talán kettő.

– Hát... legyen. Úgyis bőrig áztam. Innentől már minden mindegy, tartja a modern mondás, ugyebár – mosolyodott el Bettina.

– Akkor, ha szabadna javasolnom, induljunk tüstént, mert az eső nem fog egyhamar elállni! – Eközben a férfi jobbra mutatta az irányt az ujjával.

Bettina meg mert volna esküdni, hogy végig téglafal volt ott, ahol ácsorogtak. Ezzel szemben, viszont egy kávézó bejárati ajtaján világított a piros neoncső NYITVA felirattal. Sok volt neki az elmúlt hónapok és évek megpróbáltatása, ami a megfigyelőképessége kárára ment. Legalább is az orvos ezt mondta neki, amikor legutoljára nála járt Zsóka néni receptjeiért. Ráadásul az eső áztatta szituáció még jobban földbe döngölte a látómezejét.

Miután benyitottak, a kávé jellegzetes illatfelhője fogadta őket. A berendezés hangulatos és rendezett volt. Egyszerű fából faragott székek és asztalok várták a vendégeket. Néhány gülüszemű, afrikai törzsi maszk díszítette a falakat. Senki se volt rajtuk és a személyzeten kívül a kávézóban. A nagyméretű ablakok felé vették az irányt, ahol remek kilátásra volt lehetőség. Bár az eső afféle áthatolhatatlan vízfüggönyként takarta el a külvilágot, és az úton közlekedő autók lámpáján kívül nem sok minden látnivaló akadt.

A férfi udvarias módon kihúzta Bettinának a széket, majd ő is helyet foglalt a nővel szemben. Pár pillanatig csak néztek egymásra. Végül Bettina törte meg a némaságot.

– Hát, fogalmam sincsen, hogyan kerültem ide. Tudja, nagyon nehéz napom volt. Összezavarodtam – mondta Bettina némi bizalmat előlegezve a társaságának. A férfi eközben intett a pincérnek, és kért két kávékülönlegességet.

– Szóval tényleg azt gondolja, hogy Noé bárkája is efféle esőben lavírozott a nagy semmiben? Egyébként Jánosnak hívnak. Örvendek a szerencsének!

– Engem Bettinának! Én is örvendek! Huh, miből tudja, hogy Noé járt a fejemben? Maga gondolatolvasó?

– Ha gondolatolvasó lennék, akkor most azt mondanám: valószínűleg eszébe jutott a hajszárítója. Milyen hasznos lenne most, ha kéznél lenne, hisz elázott a haja. De erre nincs semmi szükség, mert úgy látom, meg is száradt! – Bettina végigsimította szőke, vállig érő haját. Teljesen száraz volt.

– Jó trükkjei vannak! Anyu fotója, az esernyőm, a kávézó, a gondolatolvasás, most meg ez! Amúgy tényleg eszembe jutott a hajszárítóm, hiszen nemrég vettem. Mályvaszínű, és pokoli teljesítménnyel teszi a dolgát. Igazi női holmi. Amolyan plázacicás, de nekem ez tetszik. Ahogy érzem, a ruhám is megszáradt. Hogy csinálta? Van valami titka, amiről tudnom kellene? – vonta kérdőre Bettina beszélgető partnerét, miközben ujjaival ellenőrizte anyja fényképét a zsebében.

– A rutin, meg az évek. Ej, ez nagyon klisésen hangzott, ugye? – nevette el magát János. – Őszintén szólva, régóta járom nagyvilágot, miközben segítek az embereknek. Már, akinek szüksége van rá, és természetesen el is fogadja.

– Egy picit elterelte a szót a kérdésemről, de miféle segítséget tudna nyújtani?

Eközben a pincér megérkezett rendeléssel. Gondosan letette őket az asztalra némi édeskeksszel és két pohár vízzel egyetemben. János szinte azonnal belekortyolt. Feketén szerette, forrón, mindenféle ízesítés nélkül. Bettina két cukorral édesítette, és kevergetni kezdte az aranyozott szélű csésze gőzölgő tartalmát. Egykori önmaga jutott az eszébe, amikor a legelső koffeinadagját itta. Tini korában szinte minden osztálytársa megkóstolta már, és ő sem akart kimaradni belőle. Az apja minden reggel lefőzött egy adagot, de nem itta meg az összeset. Délutánra tartogatta, miután hazaért a napi robotból. Bettina viszont egyik nap felhörpintette a maradékot, aminek az lett az eredménye, hogy egész éjjel nem tudott aludni. András természetesen észrevette a hiányt, de nem szólt semmit se. Pár hét után annyit mondott lányának, hogy lehetőség szerint a cigarettára ne szokjon rá.

– Nem is tudom már, mióta vagyok rabja a kávénak. Évszázadok óta ugyanazzal az ízvilággal fogad mindenhol, bármerre is járok. Régen luxus volt, ma meg szinte mindenki ihatja kénye-kedvére. Számomra a kerék után ez az emberiség legnagyobb felfedezése! – Ismét kortyolt egyet a Columbo hasonmás. – Tudja, Bettina, sok minden kiíródik az emberek arcára, ha bajban vannak, vagy ha szomorúak. Maga is nyitott könyv e téren. Jól tudom, mi történt az elmúlt években. De ezeket, higgye el, nem a kávé habjából olvastam ki!

Bettina kikerekedett szemekkel nézett.

– Ne haragudjon, de találkoztunk már? Talán a rendőrségnél dolgozik? Honnan tudhatná, mi történt, hisz nem is ismerjük egymást! Maga megfigyel engem? Tán leskelődik utánam? – Bettina kissé hitetlenkedve fogadta beszélgetőpartnere szavait. Ennek ellenére próbált higgadt maradni, ami eléggé a nehezére esett. Viszont egyre jobban kíváncsivá tette az idős férfi titokzatossága.

– Mindenki efféle kérdésekkel bombáz, amikor megpróbálom elmesélni, ki is vagyok valójában. Azt gondoljuk, hogy az igazság szabaddá tesz bennünket. Mégsem indíthatok azzal, hogy azonnal felfedem a kilétemet, mert akkor nagyon nehéz lenne megérteni az eljövetelem pontos okát – válaszolt kimérten a férfi.

– Mivel kellene akkor kezdeni? Időm van, talán türelmem is akad. Kérem, János! Mondja el, miért érzem úgy az elmúlt hetek-

ben, hogy valaki fogja a kezemet, holott jó ideje magányosan élem a mindennapjaimat! Miért van az, hogy képtelenek megtalálni a nyomozók anyut? Miért hallok időnként suttogásokat magam körül, de senki sincs a közelemben? Kezdek megőrülni, úgy érzem! Na, megint őszinteségi rohamom van! – Egy könnycsepp gördült le Bettina arcán. – Ha maga ilyen mindentudó, gondolatolvasó, vagy médium, akkor ezekre simán vágja a válaszokat! – Még két könnycsepp követte az első útját.

Bettina meglepődött saját magán. Mintha Jánost akarta volna felelősségre vonni a történtekért. Viszont egy pillanatig se bánta, hogy rázúdította az elmúlt évek felgyülemlett kérdéseit. Másrészt már az idejét se tudta, hogy mikor borította ki utoljára a lelki szemeteskosarát.

– Ha úgy érzi, felkészült a válaszokra, akkor beszélgessünk róla, de előtte szeretném meginni a feketémet. Segít tisztán tartani a tudatomat. Már ha nincs ellene kifogása. – De János nem várta meg a nő engedélyét, és megitta az utolsó cseppig. Ezután visszatette a csészét az asztalra, és vett egy mély lélegzetet.

Bettina furcsállotta, hogy hogyan lehet meginni ilyen gyorsan egy tűzforró kávét. A nyelv és a szájpadlás kevésbé szereti az ilyen dolgokat. De a válaszok jobban érdekelték, mintsem más emberek furcsa szokásai. János pedig nem tűnt se hóbortosnak, se bolondnak.

– Az édesanyja meghalt egy évvel ezelőtt. – János mélyen a nő szemébe nézett. – Maga jelenleg egy városi kórházban fekszik, kómában. Csak a gépek tartják életben. Balesete volt aznap éjjel, mikor édesanyja felhívta, mert rosszul érezte magát a légzési nehézségei miatt. Túlságosan gyorsan hajtott, és elnézett egy kanyart az esőben. Csúnyán beütötte a fejét, miközben kisodródott az útról. Egy hajszálon múlt az élete, de az édesanyjáét már nem lehetett megmenteni.

Az eső még jobban rákapcsolt, amit villámok és hatalmas dörrenések kísértek.

– Anya... anya... meghalt? Én meg... – Bettinának elcsuklott a hangja. Felállt a székről, és az ablakhoz lépett. Az üvegre tapasztotta mindkét tenyerét. Arcáról potyogtak a könnyek. Utoljára akkor érzett ilyen fájdalmat, amikor az apja elment otthonról.

– Ez az egész világ, a város, az épületek, az emberek, az eső és ez a kávézó is csak a maga képzeletében létezik. Mint egy álom, amiből nem lehet felébredni; ami fogva tartja az ember tudatát. Az elméje megpróbálja még életben tartani sorvadó testét, de egyre nehezebben megy neki. Lassan fel fogja adni a küzdelmet. – János ismét vett egy nagy levegőt.

Bettinába beléhasított a felismerés az őt körülvevő szürreális világról, amiben évekig gyötrődött.

– Az édesapja minden nap bejár a kórházba. Megfogja, simogatja a kezét. Beszél magához. Mindig elmondja, mennyire szereti az ő kávészürcsölgetős kislányát. És mennyire sajnálja, hogy lelépett annak idején. Szüntelen kéri, hogy bocsásson meg neki.

Bettina nézegette a kezét. Oly sokszor érezte a simogatást. Végre megértette a suttogást. Apja törődése tartotta még életben.

– Azt hiszem, értem. Most már mindenre emlékszem. Hihetetlen ez az egész. Fájó volt az út, mely idáig vezetett. Ez a kávézó... a szüleim egyszer meséltek róla. Azt mondták, hogy itt ismerkedtek meg egymással. Talán a házassági évfordulójuk miatt szerettek volna nosztalgiázni, ezért újra eljöttek ide. De nagy veszekedés lett a vége. Sose tudtam meg pontosan, min kaptak össze. Apám az eset után lelkileg gyenge lett, szinte meghasonlott önmagával. Egy másik nő ekkor hálózta be, legalábbis anyu ezt mondta nekem. Ezzel szüleim kapcsolata végérvényesen tönkrement. Anyám sose mondta ki, de belebetegedett a bánatba. A kényszernyugdíj még jobban lerontotta a testi-lelki állapotát. Napokig csak a televíziót bámulta. Próbáltam benne tartani a lelket. – Bettina visszaült a székre. Könnyáztatta tekintetét Jánosra szegezte. – A többit szerintem már úgyis tudja.

– Bettina, a Teremtő hatalmas ajándékot adott az embereknek. Ez a szabad akarat, ami az egyik legnagyobb dolog az életben. Ennek segítségével mindenki a saját döntéseinek árnyékában élheti le az életét. De ez túl egyszerű lenne ebben a formában. – János kinézett az ablakon, amit az eső már kegyetlenül ostorozott. – Vannak bizonyos erők, amik jelen vannak a minket körbevevő világban, és teljesen másképp értelmezik a szabad akarat fogalmát. Amik ösztönöznek, sürgetnek a döntéseink meghozatalára, miközben elvakítják hazugságaikkal a szemünket és az elménket. Ahogyan most a magáét is. És ahogyan az édesanyjáét is!

– Hazugság? János, miről beszél? – Eközben egy villám csapott a kávézó tetejébe, amitől elment a plafonba épített hangulatvilágítás. Bettina összerezzent és reszketni kezdett a baljós szürkeség láttán.

– Az apjának sose volt szeretője. Más okból ment el otthonról. Tudja, Bettina, a maga édesanyja eltitkolt egy terhességet. Nem akart szülni, hisz épphogy betöltötte az ötvenet. Legalább is ezt sugallta neki valami, amit az ösztönének hitt. Végül befeküdt egy abortuszklinikára. András ebben a kávézóban tudta meg, hogy mi is történt valójában. Az édesanyja úgy volt vele, hogy ezt is ki fogja bírni a házasságuk, de nagyot tévedett. Esélyt se adott Andrásnak arra, hogy megbeszéljék. Ezen vesztek össze. Az anyja nem mondta el az igazat. Haragot szított a maga fiatal szívében azzal, hogy apját hűtlennek titulálta. Maga, Bettina, azóta se bocsátott meg az apjának. Tudom. Érzem. A harag afféle bűn, amivel nem lehet belépni a Paradicsomba. Ezért vagyok most itt.

– Nee! Ez nem lehet igaz! – zokogta összeszorított fogakkal Bettina. Elővette zsebéből a fotót. Letette maga elé az asztalra. Szíve vadul kalapált, miközben elméje az összeroskadás szélén állt. Világát beterítette a bánat mocsarának dögszagú bűze. A kávézó előtti téglafal repedezni, omladozni kezdett. Megállt a közlekedés az utakon, miközben a városban élő emberek kővé dermedtek, akárcsak a kávézó személyzete. Bettina szeretett volna máshol lenni. Csendes, napsütéses réten járni. Ahol az eső mögött nem az elmúlás sötétsége lakozik, hanem a megújulás és a lüktető élet.

– Anya! Miért nem mondtad el az igazat? Mitől féltél? Megértettem volna... megértettem volna. Ess eső, ess... Ess, eső, ess, holnap délig ess... Anya ezt a dalt énekelte nekem kiskoromban, amikor lefekvéshez készülődtünk. Pillanatok alatt álomba ringatott a hangjával. Szeretlek, anya! Bárhogyan is döntöttél.

– A Paradicsom még várhat, Bettina! Magácskának még dolga van, tudja, odakint, a nagybetűs valóságban. – János ismét mosolygott, pontosan úgy, mint amikor először találkoztak a szakadó esőben a téglafal mellett.

– Ki maga valójában? Tudnom kell, kérem!

– Meghallgatom az embereket, figyelek rájuk, segítek nekik, ha kérik. Reménységet hozok, s igazságot is egyben. Az anyja éjjeliszekrényében van egy Biblia. Abban megtalálja a válaszokat. És még valami: Bettina, legközelebb tegeződjünk, kérem! De most már süssön a nap! Ragyogja be arcunkat a fényesség, és legyen vége a sötétségnek! Hát, indulj haza, leánygyermekem!

János az ég felé emelte a kezét. A felhők mögül előbújó a nap sugarai elvakították Bettinát még a kávézó ablakain keresztül is. Megszűnt a vihar, és vele együtt a sötétség. A ragyogás viszont egyre csak nőtt a nő lelkében, aki egy új eséllyel lett gazdagabb. Elméjének bilincsei elengedtettek.

Bettina szívritmusfigyelő gépének monoton pittyegése töltötte be a kórteremet. András már legalább egy órája ült lánya betegágya mellett. Arcát gondterhelten temette mindkét tenyerébe. Sóhajtozott. Félt. Fohászkodott. Bánkódott. Végül egy rekedtes, mégis ismerős hangra lett figyelmes:

– Apa? – szólalt meg Bettina, aki felébredt a kómából.

kosakati

G.T.C.

Priscilla kényelmesen hátradőlt.

Kicsit már megnyugodott, és elővette a zseb-netjét.

Mostanában elég sokat repült, az utóbbi években elég gyakran utazott Tajvanra, de a felszállás, és a landolás még mindig kellemetlen élmény volt a számára. Felszálláskor mindig felgyorsult a szívverése, és a gyomrát is csiklandozta valami. Landoláskor pedig mindig az a statisztikai adat jutott az eszébe, miszerint minden egymilliomodik leszállás balesettel végződik.

Kicsi az esély... persze... – gondolta – ...de mi van, ha pont ez az egymilliomodik...?

Miközben a landolások statisztikáján merengett, és az ablakból a felhők napsütötte bodrait nézegette, a bekapcsolt zseb-net kinyílt, és üzembe helyezte magát.

A felhők felett mindig kék az ég... – gondolta. – ...De annyi a felhő, hogy semmi mást nem látok, csak ezt a... ezt a... nagy, nagy, nagy tál madártejet...

A zseb-net közben stabilan rátapadt a Priscilla előtti ülés támlájára, és a monitoregységet a támlára, a billentyűzetet pedig a lehajtott étkezőtálcára vetítette.

Priscilla először küldött egy e-mailt ikertestvérének, Marcellának.

Megbeszéltek ugyan már mindent részletesen, tudták pontosan, hogy mikor találkoznak Houstonban, a reptéren, de úgy gondolta, még egyszer megerősíti a megbeszélteket. Szokása volt minden lényeges, és lényegtelen dologról, azonnal, amint eszébe jutott, e-mailt küldeni Marcellának. A sok vidifonálás és e-mail miatt még mindig olyan volt egy kicsit a kapcsolatuk, mintha még mindig együtt laknának.

Mindketten ragaszkodtak ehhez az illúzióhoz, hiszen ikrek voltak.

Aztán megnézett néhány hírportált, különös tekintettel az időjárás-jelentésekre. Szerette volna tudni, milyen idő lesz Houstonban amikor leszáll. Arra volt kíváncsi, hogy át kell öltöznie, vagy jó lesz az az öltözet, amiben Nairobiban felszállt.

Kicsit bosszantotta, hogy akárhányszor belépett egy portálra, előtte el kellett olvasnia egynéhány G.T.C.-s reklámot. A reklámok elolvasására bőven hagyott időt a rendszer, és ez nagyon lelassította a szörfölést, de hát ez a kis kellemetlenség az ára annak, hogy a G.T.C.-s zseb-netek ilyen olcsók.

Apa sohasem engedte volna, hogy ezt a vacakot használjam – gondolta. – Ő nem sajnálta a pénzt az igényes hardwerekre, softwerekre, és a legprofibb keresőprogramokat használta... Meg is engedhette magának a főorvosi jövedelméből... De hát én csak egy csóró diáklány vagyok, nekem ez is jó...

A képernyőn ott virított az egyik G.T.C.-s reklám:

„Utaznál, de nincs pénzed ?

Jelentkezz a G.T.C. csapatába !

A G.T.C. kedvezményes részletfizetési lehetőséget kínál minden dolgozója számára."

Aztán megjelent egy G.T.C.-cola, és egy G.T.C. teniszütő reklám.

A végre elért hírportálról megtudta, hogy Houstonban esik az eső, és jóval hidegebb van, mint Nairobiban.

Priscilla mérgelődött, hogy mégiscsak át kell öltöznie.

Fülébe illesztette a mogyorónyi audioegységet, és felhívta Marcellát.

A hívás kicsengett, de mielőtt beszélhetett volna ikerhúgával, újabb G.T.C. reklámot kellett végigolvasnia.

„Jelentkezz a G.T.C. fiatal, dinamikus csapatába!

Amit elvárunk:

– legalább 21 éves életkor,

– legalább középfokú végzettség,

– lelkiismeretes munka, rugalmasság, munkabírás.

Amit kínálunk:

– kiemelkedő fizetés,

– elit munkakörülmények,

– kedvezményes, színvonalas szállás,

– étkezési- és utazási kedvezmények,

– részletfizetési lehetőség a New World-re induló járatainkra.

Kivándorló dolgozóinkat sokféle munkalehetőséggel, letelepedési támogatásokkal várjuk az új hazában."

Aztán még megjelent a képernyőn egy narancsos G.T.C. keksz, és egy G.T.C. gyógycipő reklámja.

Nagy sokára feltűnt a képernyőn Marcella arca.

– Megkaptam az előbbi e-maileded, várlak a reptéren, ahogy megbeszéltük – hadarta.

– Hozzál nekem valami meleg ruhát... Nincs nálam semmi meleg cucc... Nairobiban dögmeleg volt, amikor felszálltam... – kérte testvérét Priscilla.

– Oké, meglesz.

– És...

– Az is meglesz... Én már tegnap óta itt vagyok, gondolhatod, hogy már végigböngésztem az üzleteket... Nekem is kellett egy csomó cucc... Tajpejben sem pont olyan az idő, mint Houstonban... Ráadásul feketém sem volt egy darab sem...

– Rajtam sem volt fekete cucc apa temetése óta... – szomorodott el Priscilla.

– Olyan furcsa, hogy most újra feketébe kell öltöznünk – olvadt le Marcella arcáról is a mosoly –, ráadásul egy idegen miatt...

– Nem idegen ! ...A nagyapánk...

– Attól még idegen – ellenkezett Marcella. – Mostanáig azt sem tudtuk, hogy létezik... létezett...

– Amikor apánkat temettük, akkor egy darab letört a szívünkből – ismerte el Priscilla. – Persze, hogy az más volt... Mikor megtudtuk, hogy az az orrszarvú a fotószafarin...

– Igen, az borzalmas volt. Akkor határoztam el, hogy Tajpejben tanulok tovább... Minél messzebb Afrikától, minél messzebb az orrszarvúaktól, minél messzebb a tragédiától... Nem is értem, hogy te és anya miért maradtatok ott...

– Tudod, anya szerelmes Afrikába, ahogy apa is az volt. Dinamittal sem lehet kirobbantani abból a dzsungel-kórházból, ahol megismerték egymást, ahol annyi évet töltöttek el... Csak akkor mozdul ki onnan, amikor bejön hozzám, Nairobiba, havonta egyszer, látogatóba. Most sem volt hajlandó velünk jönni nagyapánk temetésére.

– Olyan furcsa nagyapának nevezni Mr. Brownt, akiről a múlt hétig nem is tudtuk, hogy a rokonunk, sőt...

– Hát elég furcsa. De az is elég furcsa, hogy apa sohasem mesélt róla. Tudtuk, hogy Amerikából jött Kenyába dolgozni, de hiába nyaggattuk, semmit sem mesélt a családjáról...

– Igen. Csak anya rokonait ismertük. Mindig csak ők jöttek hozzánk, és hozzájuk utaztunk Tajvanra vakációzni.

– És az is elég furcsa, hogy Mr. Fred Brown pont „az a Fred Brown...".

– Hát, ez a legfurcsább...

Szokásuktól eltérően egy egész percig csak hallgattak... aztán bontották a vonalat.

Priscilla egy jó ideig csak bámult kifelé az ablakon.

Tudta, hogy most már az Atlanti óceán fölött járnak, de nem látott most sem mást, csak a felhők tetejét. A felhőket, amik szeszélyes formákba bodorodtak, és fürödtek a napfényben.

– Egész úton csak ez a nagy-nagy madártej... – sóhajtotta, és újra a zseb-netje felé fordult.

Felhívta a dzsungel-kórházat.

„Felvételre keresünk a Moon-Hiltonba szakácsokat, konyhai kisegítőket, egyéb szállodai személyzetet, reklámszervezőket, a Föld-Hold járatainkra utaskísérőket, szerelőket, és takarítókat.

Fényképes jelentkezéseket „Moon" jeligére..."

...G.T.C. csokoládé... G.T.C. üdítőital...

Aztán végre megjelent a képernyőn Mia Wong arca.

– Anya! Nem gondoltad meg magad? – kérdezte Priscilla. – Ha most elindulsz, még időben odaérsz Houstonba... A temetés csak holnap lesz...

– Nem édesem – mosolygott Mia. – És annak sem örülök, hogy ti odamentek. Apátok sem helyeselné... De hát felnőttek vagytok, nem szólhatok bele... csak aggódhatok.

– Anya! Én annyi mindent nem értek. Miért hallgattatok apa amerikai családjáról, a nagyapáról, a G.T.C.-ről, ...mindenről?

– Apád így látta jónak. Én pedig egyetértettem vele.

– Te mindig egyetértettél vele...

– Nem mindig, kislányom. Voltak vitáink... De ebben azonos volt a véleményünk. Azt akartuk, hogy normális életetek legyen...

– De...

– Ne most kezdjük el ezt megvitatni...

– De...

– Csak arra kérlek, hogy legyetek nagyon óvatosak, körültekintőek, és ne írjatok alá semmit.

– De...

– ...amíg azt hárman, hatszemközt, személyesen meg nem beszéljük !

– De...

– Kérlek !

– Jó, megígérem.

– Megnézted már a discet ?

– Még nem...

– Elég hosszú anyag...

– Jó, jó... Elég hosszú még az út is...

* * *

Az út még valóban elég hosszú volt, de Preiscilla még halasztgatta a disc elolvasását… Előbb még telefonálgatott a barátainak, tajvani rokonainak, ismerőseinek, küldött néhány e-mailt, és szörfölt egy kicsit a hálón.

Minden egyes hívás és belépés előtt eléfurakodtak a G.T.C. reklámjai:

„A fődíj egy kétszemélyes út New World-re!

Gyűjtsön össze 10 hűségpontot a G.T.C. áruházaiban, és küldje be!

A fődíj egy kétszemélyes út New World-re, elit osztályon, teljes ellátással.

További 100 szerencsés beküldő New World panoráma DVD-t, 300-an pedig New World térképes pólót kapnak ajándékba.

A részletekről érdeklődjön a G.T.C. áruházaiban!"

„Amíg ön utazik, a pénze kamatozik!

Ha megvan már az űrhajójegye, és pénzzé tette vagyonát, vegye igénybe a G.T.C. bankok szolgáltatásait!

Kedvezményes kezelési költségek, az utazás időtartamára lekötött összeg után magas kamat!

Bővebb felvilágosításért forduljon a G.T.C. bankfiókjaihoz!"

„Utazna, de még nem tudta eladni a házát?

Forduljon a G.T.C. ingatlanközvetítő irodáihoz!

Ingatlanát értékesítjük, a vételárat az ön által megjelölt G.T.C. bankfiókba utaljuk, New World-re. A pénze már az új hazában várja önt."

„Töltse nyugdíjas éveit New World paradicsomi tájain!

Bízzon mindent a G.T.C.-re!

A G.T.C. ingatlanközvetítő irodák vállalják ingatlana és üzlete értékesítését.

A G.T.C. bankfiókjai kedvezményes kezelési költségekkel, és magas kamatokkal állnak ügyfeleink rendelkezésére.

A G.T.C. utazási irodák kedvezményes űrhajójegyekkel, kényelmes szállással, magas színvonalú ellátással várják kedves utasainkat.

A G.T.C. utazási irodák az ön letelepedését is megszervezik New World-ön."

„Pénzügyi nehézségei vannak?

Elege van a Föld gazdasági káoszából?

Tegye át cége székhelyét New World-re!

Forduljon a G.T.C. pénzügyi szaktanácsadóihoz!

Mi mindenben segítünk."

„Elege van a szennyezett levegőből, a forgalmi dugókból, az allergiából, az adóhivatal szekálásaiból, az egyre gyakoribb járványokból, az emelkedő gyógyszerárakból, a zajos tömegből, a zsúfolt kórházakból, a szennyezett vizű strandokból, az ételmérgezésekből?

Telepedjen át New World-re!

Minden gondját megoldjuk.

Forduljon a G.T.C. áttelepedési irodáihoz!"

„Úgy érzi, nincs elég élettere?

Vállalkozásának beszűkültek a piacai? Nem tud kibontakozni?

Települjön át New World-re!

Forduljon a G.T.C.-hez!

Teljes körű ügyintézést, kényelmes utazást, és kiemelkedő kamatokat kínálunk ügyfeleink számára."

„Hét és fél év kamataiból új életet kezdhet New World-ön.

Amíg ön utazik, a New World-re átutalt pénze kamatozik.

Forduljon a G.T.C. bankfiókjaihoz!

Új haza, új élet!"

A reklámok, e-mailek és beszélgetések most nem tudták igazán lekötni Priswcillát... Kérdések sora fogalmazódott meg benne.

– Mi lehet az oka annak, hogy anyja nem akarja felvenni a kapcsolatot apja családi cégével...? Apa miért titkolta el, hogy ő az örököse a G.T.C. hatalmas cégbirodalmának...? Mitől fél anya...? Apa miért zárkózott el?

...A G.T.C. miért csak akkor találta meg őt és Marcellát, amikor nagyapjuk, a cég tulajdonosa, 98 évesen meghalt...? Nagyapa miért nem kereste őket...? Vagy kereste, csak apa, később pedig anya ezt eltitkolta...? Miért volt ez a nagy titkolózás?

Anya miért ragaszkodik annyira annak a discnek az elolvasásához?

Végre rászánta magát, hogy elővegye a discet.

Anyának igaza van... Elvégre tájékozódnom kell – gondolta –, ha már úgy alakult, hogy én és Marcella örököljük a G.T.C.-t.

Az apró discet a zseb-nethez érintette. A zseb-net egy pár pillanatig zümmögött, aztán már meg is jelent a vetített képernyőn a disc tartalma.

A discen tárolt anyagot anya töltötte le apa gépével a Houston News archívumából.

A hosszú tanulmányt a Houston News (tavaly óta G.T.C. Houston News) egyik ismert gazdasági elemzője állította össze.

Priscillának nem volt türelme az egész anyagot végigolvasni, csak itt-ott olvasott bele, a hosszabb cikkeknek épp csak a címét nézte meg. Úgy gondolta, később majd alaposabban tanulmányozza az érdekesebb részeket.

„A Galaktic Tours Company (G.T.C.) története igazi amerikai sikertörténet... Semmiből épült multinacionális cégbirodalom... Igazi amerikai álom.

A G.T.C. valóban majdnem a nulláról indult, de azért volt négy olyan dolog, aminek találkoznia kellett ahhoz, hogy a G.T.C. létrejöhessen, és elindulhasson a soha nem látott siker útján. Ha a négy dolog közül bármelyik is hiányzott volna, soha nem jön létre a G.T.C. A négy szükséges dolog a következő volt;

1., A Brown család jelentéktelen, nyugdíjasok nyaraltatásával foglalkozó kis utazási irodája, az Oceanic Tours Company.

2., Roy Motoska jogi, és közgazdasági diplomája, gátlástalan pénzéhsége, és határtalan fantáziája.

3., Fred Brown nagyapjának, Zacharias Brownnak az 1990-es években, balhéból vásárolt Hold-telke.

4., F.Brown, Z.Brown, és R.Motoska sci-fi iránti érdeklődése."

„Időrendi áttekintés a G.T.C. fejlődéséről;

1995. 08. 12.

Zacharias Brown egy sci-fi novellákat is közlő, színes magazin hirdetése alapján vásárolt ötven dollárért egy Hold-telket. Ajándéknak szánta akkor tíz éves fia, Ted születésnapjára. A kisfiú nem nagyon örült az ajándéknak, jobban szeretett volna inkább egy Lego készletet, vagy valami számítógépes játékot. Az okmányt beletette az egyik iskolai füzetébe, és azonmód meg is feledkezett róla...

.....

2006. 02. 21.

Zacharias Brown űrtechnikai mérnököt a költségvetés csökkentése miatti létszámleépítés alkalmával elbocsátották a NASA-tól.

.....

2006. 08. 12.

Z.Brown a végkielégítésből megalapította az Oceanic Tours Company /O.T.C./ utazási irodát.

.....

2010. 06. 10.

Z. Brown fia, Ted Brown megszerzi első diplomáját, reklámszakértői szakon.

.....

2010. 08. 10.

Ted Brown belép a családi cégbe, utazások szervezésével, értékesítésével foglalkozik.

.....

2011. 01. 01.

Ted Brown új reklámkampányt indít; Az üzletmenetet az üdülőhajókon megrendezett UFO támadásokkal lendíti fel. Az új ötlet egy ideig jelentős többletbevételt hoz. A kényelmes üdülőhajókon unatkozó vendégek szívesen borzonganak a „váratlanul" rájuk rontó, szürke, zöld és lila ufonautamaskarás színészek produkcióitól.

.....

2011. 09. 20.

Az ötletet más utazási társaságok is átveszik, több sikeres per ellenére az „UFO-k" már nem jelentenek jelentős pluszbevételt.

.....

2011. 10. 10.

Ted Brown az UFO ötleten keresett pénzből megvásárol hármat az eddig csak bérelt üdülőhajókból.

.....

2012. 08. 12.

Megszületik Ted Brown fia, Fred Brown.

.....

2021. 03. 08.

Zacharias Brown, 61 éves korában halálos közúti balesetet szenved.

Ted Brown átveszi a cég vezetését.

.....

2040. 06. 02.

Megszületik Fred Brown fia, Daniel Brown.

.....

2052. 01. 10.

Ted Brown 67 évesen, megrendült egészségi állapota miatt visszavonul az üzlettől. A családi cég vezetését Fred Brown veszi át.

.....

2053. 02. 16.

Fred Brown eladja a cég három elöregedett hajóját, és a befolyt összegből megvásárolja a háromezer személyes Oceanic-ot.

.....

2053. 04. 10.

Az O.T.C. anyagi nehézségekkel küzd. Fred Brown eladja Nagyapja, Z.Brown házát.

A költözködés közben előkerülnek Ted Brown régi iskolás füzetei is. Fred Brown az egyikben megtalálja a Hold-telek tulajdoni lapját. Bekeretezteti, és nagyapja iránti tiszteletből kiakasztja irodája falára.

.....

2064. 06. 12.

Daniel Brown megszerzi orvosi diplomáját, és az „Orvosok határok nélkül „ szervezet kereteiben Afrikában vállal munkát.

.....

2064. 07. 23.

Ted Brown hosszantartó, súlyos betegségben meghal.

.....

2070. 06. 16.

Roy Motoska megszerzi második diplomáját. /Jogi diplomáját közgazdasági diplomával egészíti ki./

.....

2073. 05. 12.

Roy Motoska hosszú, hiábavaló álláskeresés után belép az O.T.C.-hez, jogi tanácsadóként. A szerény állást megélhetési okokból, átmeneti megoldásként fogadja el.

.....

2073. 05. 13.

Roy Motoska felfigyel az iroda falán lógó okmányra, és beindul a fantáziája.

.....

2073...

Az O.T.C. felvásárolja a még fellelhető Hold-telek tulajdoni lapokat.

.....

2074. 09. 11.

Az O.T.C. pert nyer a NASA-val szemben.

A NASA visszaszolgáltatja Fred Brownnak a tulajdonát képező holdtelkeket. Kártérítésként a NASA felajánlja az F.Brown telkein épült bázisát, és az ott állomásozó teher- és személyszállító űrhajóit. F.Brown R.Motoska tanácsára elfogadja.

.....

2074. 09. 12.

Daniel Brown hivatalos nyilatkozatban közli az O.T.C.-vel, hogy sem most, sem a továbbiakban nem kíván részt venni a cég munkájában.

.....

2074. 09. 13.

Az O.T.C. átalakul.

F. Brown tulajdonjoga megtartása mellett visszavonul az üzlettől, a cég vezetését R.Motoska veszi át ügyvezetőként. A cég új néven (Galactic Tours Company) új reklámkampányba kezd „Irány a Hold!" szlogennel.

.....

2074. 12. 29.

Elindul az első turista-turnus a G.T.C. Hold-bázisára.

.....

2075. 04. 22.

Felavatják a háromszáz szobás, minden kényelemmel ellátott Moon Hiltont, közvetlenül az eredeti bázis mellett.

.....

2075. 06. 10.

A NASA csődbe megy.

Az 1990-es években eladott Hold-telkek sorban felbukkanó tulajdonosainak fizetett kártérítések miatt a NASA kéntelen túladni minden ingó, és ingatlan vagyonán. Az áron alul eladott ingatlanok, és felszerelések, technikai eszközök különböző üzleti megoldások révén nagyrészt a G.T.C. tulajdonába kerülnek.

.....

2076. 02. 02.

A G.T.C. új reklámkampánya a Mars utakat ajánlja.

A média kételkedik, és támadja a G.T.C.-t. Azzal vádolják a céget, hogy a turistákat nem is utaztatják el a Marsra, hanem a Holdon altatják őket, az utazásnak megfelelő ideig.

.....

2076. 02. 10.

A G.T.C. különböző közvetítőkön keresztül felvásárolja a média 90%-át.

.....

2076. 10. 10.

A G.T.C. megvásárolja egy teljesen új elven működő hajtómű kizárólagos gyártási, és használati jogát.

.....

2076. 10. 11.

A felemelkedő G.T.C. egyre jobban vonzza a befektetőket. Több jelentős bankcsoport, és biztosítótársaság társul be az üzletbe.

.....

2077. 01. 02.

A G.T.C. expedíciót indít a naprendszeren túlra.

A vállalkozást minden jelentős multicég támogatja reklámcélokból.

.....

2081. 02. 23.

Felavatják a Moon Airportot.

.....

2082.

A Moon Airportot bevásárlóközponttal, wellnessközponttal, kisebb-nagyobb szállodákkal, irodakomplexummal, élményparkkal bővítik.

.....

2090. 01. 20.

A naprendszeren túlra indított expedíció visszatér.

A média tele van az asztronautákkal, R. Motoskával, és azzal a szenzációs hírrel, hogy az expedíció felfedezett egy föld-típusú bolygót. A bolygót New World-ként emlegeti mindenki, így aztán hivatalosan is így nevezik el.

.....

2090. 01. 21.

R. Motoska az új bolygó pontos koordinátáit a G.T.C. tulajdonának tekinti, és üzleti titokká nyilvánítja.

.....

2090. 12. 20.

A Moon Airportról útnak indul az első kivándorlóhajó.

.....

2091. 10. 10.

Az első New World expedíció tagjai újra útnak indulnak az új haza felé.

.....

2092. 10. 01.

A Moon Airportról felszáll az ötvenedik, ezerszemélyes kivándorlóhajó.

.....

2092. 10. 10.

A G.T.C. a nagy érdeklődésre való tekintettel ezentúl heti rendszerességgel indítja járatait New Worldre.

.....

2096.

A G.T.C. kivándorlási programjában már minden jelentős cég, néhány társadalmi szervezet, sőt néhány kormány is részt vesz befektetőként, beszállítóként, média támogatóként, vagy valamilyen más formában."

Priscilla számolgatni kezdett magában:

Az első expedíció 2077-ben indult New World-re, és 2090-ben tért vissza...

Az út oda 6,5 év, és vissza is 6,5 év...

Az első kivándorlóhajó 2090-ben indult... Most 2097 van....

Az első kivándorlóhajó mostanában landol az új bolygón...

Még hat-hét év, mire az első kivándorlóhajó visszatér a Földre, feltéve, ha elég hamar visszaindul...

Az első expedíció tagjai, a felfedezők, 2091-ben elrepültek New World-re egy menetrendszerű kivándorló-hajóval...

Önként repültek, vagy…

…De hiszen... Jelen pillanatban egyetlen élő ember sincs a Földön, aki visszatért volna New World-ről... Egyetlen hiteles szemtanú sincs... A kivándorlóhajók pedig manapság már hetente kétszer indulnak...

Priscilla bele sem mert gondolni abba a gondolatba, ami szép lassan megformálódott a fejében, ami megmagyarázná apja elzárkózását, titkolózását, anyja óvatos figyelmeztetését, és egyes, még független netes fórumok támadásait a G.T.C. ellen, olyan portálokét, amiket G.T.C.-s zseb-netjéről nem tudott elérni, csak apja régi gépéről...

Kereder Márk

Gor Worhoth maszkja

Mindent úgy fogok most elmesélni, ahogy megtörtént, szavamra, semmit sem rakok hozzá, vagy veszek el. S a Jóistenre is megesküszöm, ha kell, hogy a következő élmény valóban megtörtént velem. Legalábbis teljes józanságommal, minden idegszálammal ezt hiszem. A történetem – jól tudom – ellenkezik minden értelemmel bíró tapasztalással; jómagam is kétkedve fogadnám. Mégis konokul ragaszkodom valódiságához, s nem tudok mást, mint az átélt élményt hűen papírra vetni a következőkben.

Akkoriban Arkhamban láttam el segédtanítói feladatokat a Miskatonic Egyetemen. Apró bérleményem az ódon város egyik külső kerületében, a de La Mayenne utcáról nyíló szűk sikátorban volt. Megszokásommá vált azidőben, hogy – mivel óráimmal rendszerint kora délután végeztem – egy idő előtti könnyű estebéd után hosszú sétákra indultam a régi belváros irányába. Magamban elmerengve, a macskaköves, tekergő utcácskákon, a vén városnegyedben órákat bandukoltam céltalanul. Néha ócska boltok kirakatai között vitt utam, ahol foltos-szakadt ruhás városlakók andalogtak, néha néptelen sikátorok, mohás kőlábazatok nedves magányában találtam magam; de mindig magas, régvolt-büszkeségű, rogyott kőházak ölelésében kódorogtam. Élveztem az orromba markoló hűs esti levegőt. Mellre szívtam, tetszett, ahogy szétfeszíti mellkasom, frissességgel telíti tüdőm. Többnyire ugyanazt a kerületet jártam be nap mint nap.

Egyik ilyen sétám alkalmával is olyan útvonalon haladtam, ami ismerős volt számomra, ezért sem számítottam semmi meglepőre, s mégis, az aznap délután és este örök emlékül véződött tudatomba. A nap már leáldozóban volt, vérvörös korongja groteszk módon megnyújtotta az árnyékokat, s a repedezett homlokzatokat tűzpirosra festette. E szokatlan, parádés fényjátékban lassú lépteim monoton ütemére egyre jobban elbágyadtam. Gondolataimba temetkezve, szemlélve a házak oromzatainak világító fény-színezetét, ráérősen lépdeltem a macskaköveken. Azokban a percekben úgy éreztem, csak én létezem a Világmindenségben; csak én és ez a séta. Talán még boldog is voltam.

Ismerősek voltak az utcák arrafele, számtalan alkalommal viselte kopott cipőm talpa azokat a kövezett járdákat. Az ismerős épületek sokat látott arca az ablakszemmekkel és az ásító kapuszájakkal nyugtatólag hatott a napi egyetemi zsongás után épp üresedő elmémre. Az őszi, koraesti Arkham szinte egy ópiumpipa nyugalmát borította lelkemre.

Aztán egyszer csak az egyik szűk utcácskából előbukkanva megdöbbentő látvány parancsolt álljt, s kényszerítette egész lényemet a melankólia feladására. Az egyik fénylő homlokzat mögül egy hatalmas, sosem látott épület bukkant elő, egy rettegett tömb, aminek nem szabadott volna ott lennie! A döbbenet testembe pumpálta az adrenalint, az agyam bőséges vérellátása miatt megnövekedett oxigénmennyiség hatására ezer meg ezer gondolatkísérlet indult el központi idegrendszerem megfelelő részéből, a döbbentő élmény magyarázataként a feldolgozhatóság számára. Azon a helyen tegnap még egy széles tér terült el, Arkham ezen kerületének legnagyobb teresedése, a La Funicette névre hallgató egykori elöljáróság után elnevezett, hatalmas mészkőlapokkal lerakott tér!

Lélegzetem bennrekedt ziláló mellkasomban. Félre kellett állnom, nekidőltem a koszos házfalnak. Éreztem, hogy elmém megremeg, s a lélegzés alapvető képességét csak sok pillanat múlva tudtam ismét teljes birtokomban. Egyszerűen kellett pár perc, mire tovább tudtam gondolni mi történt, s hogy egyáltalán: nem álmodok-e. Az ilyenkor szokásos gyermeteg vizsgálatokat elvégezve magamon, teljes bizonyossággal kijelenthetem, száz százalékosan józan és éber voltam, tudatomat és ítélőképességemet nem korlátozta semmi külső esemény, vagy belső állapot. Ez biztos, ha felakasztanak is, akkor is csak ezt mondhatom.

Mire hellyel-közzel megnyugodtam, s fel tudtam nézni a számomra ismeretlen épületre, a rőt Égi Úr már alábukott a horizonton, a vörös ragyogást a szürkület jótékony homálya váltotta fel. A körülöttem lézengő néhány szerencsétlen utcalány, hájas bolttulajdonos, vagy izzadt munkás számára az élet a megszokott kerékvágásban haladt, nem érdekelte különösebben őket az állapotom, vagy ha fel is figyeltek rá, azt gondolhatták, hogy megint egy ópiumista kapkod levegőért, mert túltelítette szervezetét a szerrel. Ilyenről szó sem volt. A járókelők viselkedése, közönye a csoda iránt meglehetősen furcsa volt elképedt szellemeknek. Nem tudtam mire vélni a láthatóan teljes apátiájukat.

Mivel úgy éreztem, agyamban hellyel-közzel visszatért az alapvető gondolkodás, helyzetfelismerés és mérlegelés képessége – már amennyire a körülmények engedték –, közelebb mentem és elkezdtem megvizsgálni az épületet.

A roppant tömb irdatlan tömegével az egész teret uralta. A tér gyakorlatilag eltűnt, s mint később kiderült, csak én tudtam, vagyis gondoltam úgy, hogy ott a La Funicette térnek kellene elhelyezkednie. Az épületet először leginkább egy arab, vagy legalábbis valami keleti kastély- vagy mecsetszerűséghez hasonlítottam. Azért voltam ilyen bizonytalan, még a létesítmény funkcióját illetően is, mert valóban nem hasonlított semmilyen, általam az életben valaha is látott kreálmányhoz. Azelőtt sem és azóta sem láttam még csak hasonlót sem. Később kiderült aztán, mivel álltam szemben. De akkor és ott tanácstalan voltam. Az egyre erősödő szürkület dacára is kivehető volt szép tiszta, szinte hófehér mészkő-homlokzata, rajta idegen, sosem látott vésetekkel, talán valami írással valami ismeretlen nyelven, irdatlanul hatalmas központi kupolája, annak kerülete mentén száz apró tornyocskával, melyek hegyes csúcsdíszben végződtek. Néhány csúcsdíszen karmazsinvörös zászló lengett a koraesti hűvös szélben. Az épület vagy hat-hét emelet magas lehetett, de még ezt sem tudtam korrektül megállapítani, hisz külső falain nyílás, vagy ablak nem volt; egyedül a kupola íves oldalán, magasan, ahol szinte negyvenöt fokban görbül a szerkezet, ott volt körben egy – alulról úgy lehetett látni – ablaksor, melynek üvegezése festett, nagyon idegenszerű és színes mintával gazdagon díszített volt. A dimenziók nagyságára lentről, a szürkületben még éppen kivehető néhány varjú jelenlétéből következtethettem, melyek vagy leszálltak a csúcsdíszekre, vagy az épület előtt repültek el a magasban, s röptük nagyon lassúnak és távolinak tűnt. Sokszor körbejártam, vizsgálgattam, tapogattam hideg lábazatát. Az egész jelenség újszerű állapot benyomását keltette, egyáltalán nem volt avitt, vagy roskatag, s ezzel a tulajdonságával is éles ellentétben állt a környező Arkhammal. Újszerűnek hatott, de kizárt dolognak tartottam, hogy egy éjszaka alatt fel lehessen egy ilyet építeni! Ezt a gondolatot már akkor határozottan elutasítottam. Még ha egész Massachusetts munkásait is összeverbuválnák egy éjszakára – ami technikailag is lehetetlen –, még akkor sem tudnák az építőanyag töredékét sem a helyszínre szállítani pár óra leforgása alatt, nem hogy a gazdag

díszítésekkel ellátott épületet megépítsék! Nem, nem, ez lehetetlen. Ennek a csodája talán még nagyobb volna, minthogy az épület a semmiből bukkanjon fel! Más úton kell a problémakört megközelíteni, ezt már akkor kristálytisztán láttam. A következőképpen gondolkodtam:

„Namost, ha itt ez az épület – márpedig itt van, nem bolondultam meg –, és tegnap nem volt itt, ez bizonyos, ámde a körülöttem lévőket ez egyáltalán nem zavarja, akkor úgy járok el a legésszerűbben, ha nem kérdezősködök nyíltan, hanem kipuhatolózom valahogy azt az információt, mi zajlik itt. Akkor nem néznek őrültnek és nem váltom meg a jegyem az Arkhami Asylum zavart tébolydájába."

Ennek megfelelően körbesétáltam a Rettenetet, vártam a megfelelő időpontot és szituációt, mikor leszólíthatok valakit valami ürüggyel. Alig voltak az utcán, már égtek a gázlámpák sápadt fényei. Konkrét tervem nem volt. Talán ezért nem sikerült a mutatvány.

Ahogy ott magamban tépelődve téblábóltam, észrevettem egy apró kis üzletet az egyik magas kőház lábában, amelynek lőrésszerű apró ablakából még szivárgott ki némi fény az időközben beállt esti sötétben. Közelebb mentem.

„SÖR-KIMÉRDE A SASFIÓKHOZ" – állt szép gótikus betűkkel egy hosszú fémtáblán az alacsony bejárat felett. Kissé odébb a falon: „helyi kézműves sörök adás-vétele".

„Mindegy, ezt az üzletet már láttam kívülről, ismerős, de még nem jártam bent. Bemegyek, hátha… ennél nagyobb meglepetés már gyanítom, nem érhet… bár hosszú még az este!" – ironizáltam magamban, talán azért, hogy oldjam gyötört elmém kétségbeejtő zavartságát. Benyitottam…

* * *

Az apró ajtó hangosan nyikorogva nyílott, s ezzel értelmetlenné és feleslegessé tette a szemöldökfához rögzített csengőcskét. Némi tétovázás után egy fiatalember lépett be a szűk helyiségbe, erősen görnyedt testtartással, hiszen két méter feletti testmagasságát csak így tudta a rendellenesen alacsonyra épített nyíláson keresztülvinni. Belépett a keserűszagú térbe, felegyenesedett, szépen fésült, gondosan nyírt frizurája majd' a mennyezet fagerendáit érte. Vékony alkata, egész megjelenése a vasalt nadrágja, keményített gallérú inge és tiszta, hosszú öltönykabátja ellenére az ápoltság mellett a zaklatottság benyomását is keltette. Apró szemüvege mögül szemmel láthatóan nyugtalanul pislogott az üzletben lévő két úrra, miközben vékony, csenevész kecskeszakállát húzogatta idegesen.

– Mi' tetszik uram, ebben a késői órában? Zárva vagyunk! – szólt a bárdolatlan rönkpultnál lévő kövér alak, s hangosan és erősen megszívta a fogát.

– Elnézést… a fény… a lámpa… szóval égett… bocsánat, nem?…

– Nem! – szólt közbe most a pult előtt lévő egyetlen rozoga bárszéken ülő fogatlan száj, melynek tulajdonosa egy koszos, csontsovány, kócos hajú vénember volt.

– Hagyjad Will, majd én… – trófolt a másik, aki valószínűleg csapos lehetett.

– Kérem…

– Ne is mondjon semmit! – mondta emelkedett hangon a hájas, kopasz, pultnál-álló. – Zárva vagyunk, ahogy mondtam. Mit nem értesz ezen? – Már tegezve folytatta.

– Értem… Köszönöm… – A hórihorgas fiatalember már fordult volna ki, de a csapos megállította:

– Uram! Holnap reggel hatkor nyitunk. Akkor jöjjön – váltott magázóra, nyájassá az öblös hang, valószínű felismerte, hogy egy potenciális vevőt üldözött el.

– Van mindenféle sörünk, tüskés ördögárpa, búza, fekete, barna, mindenféle, ami kell – folytatta a reklámszöveget.

Aztán elgondolkodott picit, lefelé nézett. Majd megszólalt:

– Tudja mit? Látom, nagyon ki van készülve… jöjjön… jöjjön ide a pulthoz, na…

A fiatal férfi félve közelebb lépett.

– Jaj ne szórakozzon már, nem harap a bácsi! – S a csapos ezen mondatára a vénember ziháló, őrült vihogásban tört ki.

A csapos szúrósan ránézett az öregre, erre az abbahagyta az ördögi kacajt.

– Jöjjön, kap egy sört, de csak a nyúzott fizimiskájára tekintettel. Szar napja volt, mi? Mindannyiunknak azok vannak ezen a nyomorult Földön. Ez egy kimérde, innen csak elvinni lehet, de ezegyszer kivételt teszek, lássa, milyen jó szíve van Georgebácsinak.

A fiatalember a koszos vénségre nézett, az pedig maga mellé húzta korsó sörét, egészen a mellkasához szorította.

– Ne is törődjön vele, bolond, neki lehet itt is inni. Mert én megengedem. Ugye Will?

Az öreg hevesen bólogatott. A magas férfi elfogadta az invitálást, s ezt úgy jelezte, hogy közel a pulthoz lépett, az őrült öreg mellé.

– Mi járatban itt, Idegen? – kérdezte a kövér csapos, miközben kitöltötte a büdös, habzó sört egy bádogserlegbe, s a fiatalember elé tolta.

– Nem vagyok idegen… Miből gondolja?

– Hát azért, mert ilyen ideges. Aki itt él, az már beletörődött a mocsokba… Vagy… valami gondja akadt a törvénnyel? Mi olyanokat nem szolgálunk ám ki! – S mutatóujját a magasba emelte. – Csak vicceltem! – enyhült. – Hozzánk mindenféle ördög jöhet.

– Nem vagyok bűnöző.

– Mindenki az, jobb, ha tőlem tudja.

– Az-az! – harsogott a vénember.

A fiatalember az orrához emelte a kriglit, óvatosan beleszagolt, majd leplezetlen fintorba rándult izzadt arca. A csaposra nézett. Az pedig bólintott, s a férfi erre lehúzott egy jókora slukkot a büdös, habzó léből. Torz grimasz kíséretében törölte le kabátujjával a szája szélére tapadt tajtékot.

– Kérem… – szólalt meg aztán. – Mondjanak meg nekem valamit. Egy idegennek. – Látszott rajta, hogy hezitál, hogy fogalmazzon.

– Mire kíváncsi?

– Ez az épület itt a téren… illetve itt szembe… micsoda ez?

Kínos csend állt be, még a kinti nem túl erős szél zúgását is lehetett hallani. A hallgatást a vénember törte meg:

– Nem régóta van a városban ugye, Cimbora?

– Hát… mi ez az épület?

– Majd én elmondom, Will – szólt közbe George. – Honnan jött, hogy nem hallott róla?

– Hát én… – A fiatalember tanácstalansága szinte a homlokára volt írva.

– Nem kell megmondania, honnan jött Idegen, mit követett el. Bár mi nem szoktunk fecsegni – vette a lapot George. – Amúgy a csendőrök ide nem szoktak betévedni. Mi sem bántjuk őket, ők sem minket. Ez a kimondatlan egyezség…

– Szóval, figyeljen csak ide… – hajolt közel a csapos a fiatalemberhez, egészen közel, lélegzetük összeért. Keserű szájszaga miatt a férfi ismét önkéntelenül is fintorgott.

– Ez Gor Worhoth kastélya.

– Gor…

– Worhoth, igen.

A férfi egyslukkra lehúzta a keserű förtelmet.

– Kér még egyet?

Az meg csak bólogatott. A csapos teletöltötte a koszos bádogkorsót.

– Gor Worhoth – folytatta George – egy ki tudja milyen régen élt arab hadúr.

– Arab…

– Igen. Nem tudom mikor, de ez a kastélya már akkor itt volt, mikor Arkham még csak munkástelep volt, azt mondják. Régi, mint maga az Ördög, hogy a fene egye meg!

– Azt hittem, nem voltak erre muszlimok – okoskodott a férfi, s újra egy jókorát kortyolt söréből.

– Nem is voltak! – kiáltott közbe a vénség.

– Nem voltak – igazolta George. – Gor Worhoth egyedül telepedett itt le annak idején. Személyzetét is innen verbuválta.

A fiatalember tekintete elárulta a csaposnak, hogy csüng szavain. Neki pedig ez szemmel láthatóan tetszett. Folytatta hát:

– Szóval… volt ez a hadúr, állítólag nagyon kegyetlen volt. Miután végigportyázta a fél nyugatskót partvidéket, saját hazája egyes tartományai ellen fordult, meg azok ellen az arab gyarmatok ellen, amik ott voltak a… aaa… na mindegy, szóval semmi sem volt elég neki. De végül is betörték a mocskot a Kalifátusok, száműzték hazájából. Itt telepedett le. Senkit sem hozhatott. De pénze az volt bőven a mocsoknak, mint láthatja a kastélyt.

– Igen. A kastély… miért olyan… olyan… új?

– Varázslat öveziiiiiii! – szólt az öreg.

– Az. Varázslat. Meg egy frászt, te bolond! – dorgálta meg George Willt. – Egyébként nem szoktunk róla beszélni, itt van a ház és kész! A Városvezetés le akarta bontani, de sosem jött össze annyi arany. Persze, megy az úri hóbortjaikra meg a kurváikra – mondta undorral, s köpött egyet a sarokba.

– Nem értem…

– Mit nem értesz? Nem beszélünk róla és kész! – ordított az őrült vénember.

– Will! Kussolj! – Ordítva feddte meg George. – Az úr csak érdeklődő… – váltott nagyon nyájas hangnemre.

A fiatalember még egy korsónyit nyakalt be az időközben újratöltött erjesztett fertelemből.

Újra nagyon közel hajolt George a férfihoz:

– Azt mondják, nem ezzel a névvel jött világra, de a hadjáratai közben így kezdte el neveztetni magát – suttogott. – Állítólag a nevet Yog-Sothoth gonosz istene adta neki. Használatra.

A vénember meg csak bólogatott hevesen.

– Valami feketemágikus név, vagy mi a frász – mondta rekedt hangján az öreg. – Na meg az ábrázata… A maszkja… Mindig maszkban vót. Állítólag nem sokáig élt az, aki látta maszk nélkül.

– Szerintem meg ez egy mese! Ezzel ijesztgetik a rossz gyerekeket! – mondta George. – Volt maszkja azt mondják, de azért mert egyszerűen csak rusnya volt mint a dög, mert egy jatagán, vagy egy germán harci fejsze levágta a fél orcáját. Ez volt.

– Na meg a varázslat…

– Varázslat-varázslat! Bolond vénember!

A fiatalember kérdően kapkodta fejét hol a csaposra, hol az öregre. George szólalt meg végül:

– Azt mondják, valamit elcseszett valami szertartásánál és véletlenül bezárta magát mágiával abba a kastélyba a vén tróger! De ezt én nem hiszem. De tény, hogy senki sem megy be, le van lakatolva a bejárat – töltött újabb adagot a fiatalembernek.

– Igen, és azóta a kijutás titkos kódját keresi hatalmas könyvtárában…

– Könyvtárában, vénember, persze… Will, hagyd már – legyintett George.

– Igen! Könyvtárában! Ahol állítólag még az őrült arab, Abdul Alhazred hírhedt Necronomikonja is megtalálható!

– Persze, az őrült te vagy Will, tudod jól.

A vénember erre újra éktelen ördögi kacajban tört ki.

– Bejárat... – tekintett kérdőn a fiatalember George-ra.

– Igen az északi oldalon egy pici vasajtó. De le van zárva. Senkit sem érdekel az a nyamvadt kastély. Csak az olyan bolondokat, mint Will.

A vénember folytatta sípoló vihogását.

Telt az este, sok krigli kiürült, mire George a következő mondatot mondta:

– Na uram, száz szónak is egy a vége, késő van, holnap reggel jöjjön, vigyen el két hektót ebből a kóstolóból, értve vagyok? A hátsó udvarban majd felpakolhatja. Négy… Nem! Öt ezüstdollár lesz az eddigi. A többit holnap.

A fiatalember a sör mámorától nehézkesen kiszámolta az érméket, lecsapta a pult sörtől áztatott büdös fafelületére, majd bólintott. A csapos és a vénember szintúgy. A férfi dülöngélve imbolygott a bejárat felé. Tántorogva nyitotta az apró ajtót.

– Idegenek! – jegyezte meg undorral magának a csapos, s törölgette a koszos bádogkriglit egy még mocskosabb ronggyal, miközben a férfi kiszédelgett az utcára.

* * *

…Utam a kimérdéből bérleményemig emlékembe alig vésődött, de rémlik, hogy többször a szomorú éjszakába ordítottam Gor Worhoth nevét. Csak ködösen emlékszem, hogy sokszor megálltam könnyíteni magamon, s talán még egyéb helyen is ürítettem szervezetemből az alkoholt, melynek fogyasztását talán ez egyszer túlzásba vittem.

Másnap reggel ruhástul az ágyamban, koszos lepedők között talált az eszmélet. Talán a Jóisten gondviselése – s talán nem Yog-Sothoth gonosz Istené – volt az, hogy aznap nem kellett bemennem az Egyetemre, épp szabadnapos voltam, így hosszú órákig tudtam nyújtózni a puha párnák között, engedve a csábításnak, a pihenésnek, hogy nyúzott testem valamelyest regenerálódni tudjon. Már délelőtt tíz is elmúlt, mire nagy nehezen kikászálódtam fekhelyemből, s levetettem előző nap reggel felvett ruhadarabjaimat. Megmosdottam hideg vízben, ez kissé helyre rázott. Meglehetősen másnapos voltam, gyomrom égett, szájízem szinte elviselhetetlen volt, akárhányszor öblögettem. Délután kettőkor már egy kis mennyiségű szilárd ételt is magamhoz tudtam venni. Aztán pár óra múlva egy gyomorkeserű elfogyasztása után egész jól helyre jöttem.

Egyedül voltam szűk albérleti szobámban, nem zavart senki. A nyitott ablakon betűző, őszi délutáni nap bágyadt sugarai kellemesen simogatták arcom, ahogy az íróasztalomnál ültem. Elkezdtem gondolkodni az előző nap történteken. Istenem, bár ne tettem volna! Az ember mindig utólag okos, ezt már megtanulhattam volna. Természetesen a roppant épület minden négyzetcentiméterére emlékeztem, s tudatomba villantak George és Will szavai.

Gor Worhoth járt folyton az eszemben, s ahogy egyre több, tegnap hallott információ szűrődött át másnapos elmém sűrű szövetén, ráeszméltem, hogy éjszakai izzadt forgolódásaim közepette is a hadúrról álmodtam. Egyre jobban megvilágosodott, kitisztult a kép: álmomban Gor Worhoth-ot láttam, amint egy véres csatamezőn kaszabolja ellenségeit egy hosszú, éles pengében végződő lándzsával, rémítő fekete paripáján vágtatva. Dőlt a vér mindenhonnan, emberi testrészek repültek a levegőbe és hullottak a porba. Hányingerem lett, gyorsan elhessegettem a rémítő álomképet. Próbáltam másra, az egyetemi teendőimre gondolni, elszántan irányítottam akaratomat a munkára való koncentrálására. De nem tudtam egy sort sem elolvasni úgy, hogy a vérben úszó Gor Worhoth ne jelenjen meg a lelki szemeim előtt. Kihullott a papír a kezeim közül. Akkor már tudtam. Elvesztem. Addig nem nyughatok, amíg valamilyen szinten fel nem derítem a rejtélyt, választ nem találok, hogy került az általam eddig oly jól ismertnek gondolt világba ez a hadúr és kastélya.

Isten az Atyám, nem akartam visszamenni. Mint az az ember, aki áll a meredély szélénél, s esze ágában sincs leugrani, de egy őrült gondolat mindjobban hatalmába keríti: mi lenne, ha… S egy idő után elhatalmasodik rajta az őrjítő vágy az ugrásra. Az emberi lélek rejtett zugai még feltérképezés előtt vannak, s a sötét lélekszögletekbe néha a Gonosz világol be elsőnek. Valahogy így lehettem én is. Mindjobban gondoltam rá, hogy nem szabad bemennem, annál inkább erősödött a késztetés, Gor Worhoth kastélyát látnom kell belülről! Hívása erősebb volt minden óvatosságomnál, egész addigi életem megfontolt, kimért viselkedési formáinál. Legyőzött.

Este nyolc után valamivel már a de La Mayenne utcán siettem az óváros irányába, hátizsákomban egy feszítővassal, egy erővágóval, egy összehajtogatott ballonkabáttal, iránytűvel, egy kézi petróleum-lámpácskával, gyufával, némi élelemmel és egy kulacs vízzel felszerelkezne. Természetesen mellényzsebemben volt a kis notesz és az apró ceruza is, ami nélkül soha sehova sem indulok el, ezek az eszközök szinte testrészeimmé váltak, hiszen munkámból adódóan bármikor jöhet olyan gondolat, amit hamarjában papírra kell vetnem.

Fél tíz fele érhettem a rettegett tömb északi bejáratához. Ha bárkinek is kérdéses lett volna előző napi élményeim valóságtartalma, az megnyugodhatott volna akkor, a kastély ott állt, sziklaszilárdan a valóságba ágyazódva, nem volt kérdéses. Azt a kis vasajtót tegnapi körsétáim alkalmával észre sem vettem, talán a beállt sötét miatt. Akkor is sötét volt, na de most tudtam, merre és mit keressek. A gázlámpák azt a falszakaszt éppen nem világították meg, így csak kitapogatni tudtam az ajtót és a lakatot. Az erővágóval óvatosan bánva egy nem túl hangos kattanás kíséretében felszabadítottam a nyílászárót a – talán évszázadok óta fennálló – bezárt állapota alól. Erősen kellett meghúznom a szárnyat, mire a rozsdás pántok engedtek a forgatónyomatéknak, s az ajtó nyikorogva kinyílt. Visszatettem hátizsákomba a szerszámot és a sötét árnyék védelme alatt halkan bebújtam az igen szűk nyíláson.

Bent a miliő merőben más volt, mint pár méterrel kijjebb. A szűk folyosón, ahova érkeztem, teljesen síri csend uralkodott. Akkor döbbentem rá, hogy amit eddig ott kint csendnek véltem, az nem más, mint Arkham éjszakai alapzúgása, morajlása, benne távoli lovaskocsik zajával, bűnözők és szajhák messzi veszekedéseivel, kóbor macskák holdhoz intézett dalaival.

Egy határozott mozdulattal, görnyedve az alacsony kőmennyezet alatt behúztam magam mögött az ajtócskát, nem akartam, hogy bárki rájöjjön, tilosban járok, hisz ide senki sem merészkedett. A csend szinte fülsiketítő volt. Koromsötét vakított, szemem előtt színes foltok táncoltak, mint ez ilyenkor szokás, mikor elveszik egy testrész elől azt az utolsó inger-foszlányt is, aminek érzékelésére az kifejlődött. Ezért zúgtak a csendtől füleim is. Izoláltságomon kétségbeesve idegesen kutattam hátizsákomban. Kitapogattam a gyufát és a lámpácskát, remegő kezekkel meggyújtottam. A fellobbanó apró láng a kanóc végén azonnal nyugtatta megviselt elmém. Szinte melegítette a fény lelkem, a lámpa oldalsó csavarjával ideális fényerősségűre állítottam a tüzet. Semmi huzat, semmi légmozgás nem volt, így a lángocska rőt üstöke mozzanatlan állt egyenesbe.

Emlékszem, meglehetősen furcsa és idegenszerű volt akkor arra gondolni, hogy én nem akarok igazából ott lenni, mégis ott vagyok, éppen ott az oroszlán barlangjának szájában.

„Hát, nincs más hátra, mint előre" – erőltettem magamra az optimizmus csalóka látszatát. Nem tehettem róla, az egyedüli út előttem a szűk kőfolyosó sötétbe vesző ismeretlenjébe vezetett. A visszaút valami miatt nem volt opció. Hogy mi miatt, azt a mai napig próbálom megfejteni. Sikertelenül.

Szóval görnyedve haladtam a lámpafényben. Az út enyhén lefele lejtett. Illatot egyelőre egyedül a petróleum olajos égése szolgáltatott, legalábbis akkor nem éreztem más szagot. A folyosó pár tíz méter múlva tágulni látszott, lejtése megszűnt, hamarosan már teljesen felegyenesedve tudtam haladni. Újabb pár tíz méter után egy akadály állta utam, valamiféle törmelék, vagy sárhalom, mely gyakorlatilag majdnem a mennyezetig felért. Döntöttem. Ha már idáig eljöttem, nem lehet, hogy egy földkupac visszafordítson! Felmásztam rá, illetve sokszori visszacsúszás után valahogy csak felevickéltem, hátizsákomat a mennyezet és a sárhegy között lévő szűk résen átpasszíroztam. Hallottam, ahogy gurul le a túloldalon. Én következtem. Vékony alkatom kapóra jött. Mire saját testem is átpréseltem, s lámpámat is megfelelően megóvtam, lecsúsztam a dombról túloldalt, már úgy néztem ki, mint egy disznó, aki a mocsokban hempergett álló nap. Sár és földszagom volt, de nem érdekelt. A folyosó itt már nem is folyosó volt, hanem egy pince-féle előtere, ahonnan különböző helyiségek nyíltak. A legtöbbe bevilágítottam, de vagy üresek voltak, vagy ugyanolyan földhányást tartalmaztak, mint amin sikerült keresztülvergődnöm. Mentem tovább a széles, hosszanti térben, míg csaknem egy újabb akadályba botlottam: egy bárdolatlan, törött rönkbútorokból álló depóniába. Időbe tellett, mire szétdobáltam az asztalokat-székeket, s egy járatot ki tudtam alakítani, amin át tudtam kelni. Teljesen kimelegedtem, mire végeztem.

Az út innen könnyebben folytatódott. Hamarosan egy tágasodáshoz értem, Itt a falakon már színes festések, jelek, minták jelentek meg, bár nem túl zsúfoltan. Ebből a térből egy kőlépcső vezetett felfele. A lépcsőnek széles orsótere volt, s én beálltam oda, felfelé néztem. A lámpám a fejem fölé emeltem, s amerre néztem, előre tartottam, s talán pont az erős fényétől nem láttam semmit. Leengedtem hát, kezemmel eltakartam a lángot az üveg mögött. Így már láttam a három-négy emelet magasságából elősejlő derengést. Valami mintha világított volna odafent. Újra lámpám erős fényében bízva, elindultam felfelé. A szabályos kör kerületén haladó, megszakítás nélküli kőlépcső egy széles, tágas lépcsőpihenőbe torkollott, ahol megdöbbenésemre szinte nappali fény uralkodott. Pontosabban olyan, mint nappal egy épület belsejében. Félhomálynál világosabb. Abszolút látni lehetett a falak idegen díszítését, a mozaik-padlólapok aprólékos kidolgozottságát. A vörös, kék és sárga színek uralkodtak.

Karórámra pillantottam. Mikor beléptem a tömbbe, akkor állhatott meg, fél tízet mutattak a dermedt mutatók. Megkocogtattam a számlap üvegét. Semmi. A fényviszonyokat nem tudtam mire vélni, hiszen számításaim és érzésem szerint körülbelül éjfél és éjjeli egy óra között járhatott, kizárt, hogy nappal legyen. Lámpára már nem volt szükség, hát elraktam.

A pihenő falán észrevettem egy keleties megjelenésű kétszárnyú ajtót. Díszes, aranyszínű mintákkal zsúfolt tokja csúcsívben záródott. Odaléptem az aranyozott, hosszú kilincshez, lenyomtam. Semmi. Be volt zárva. Még párszor megpróbáltam, de csak annyit értem el vele, hogy a kilincs és a zár hangos kattogását visszhangozza a tér. Arra gondoltam, ha van ott valaki, már biztos tudja, hogy idegen merészkedett be. *„Fantasztikus."*

Magam esztelenségén mérgelődve úgy döntöttem, megyek tovább felfele, innen ugyanis tovább folytatódott a lépcső, csak már díszes, aranyozott tömörfa kivitelben. Furcsa mód nem volt régi, vagy poros; emlékszem, nagyon meglepett, hogy úgy tűnt, a lépcsőt használják!

Sokat mentem felfele, mire egy újabb pihenőhöz jutottam. Számításaim szerint annyit haladhattam felfele, hogy most körül-belül a kupola közepénél lehetek. Itt egy minden tekintetben ugyanolyan ajtót találtam, mint alább. Lassan lenyomtam a kilincset.

Nem is tudom, miért döbbentem meg, mikor a zár engedett. Az ajtó hangtalan nyílt, nem nyikorgott. Számításom igazolódott: egy nem túl széles folyosóra jutottam, jobb kéz felöl valószínű a lentről látott díszes ablaksor cirka negyvenöt fokban ferdén, bal kéz felöl hullámzó, díszes falikárpittal borított függőleges fal volt. A mennyezetről lógó csipkés rézedényekben feltételezhetően tömjén, vagy valami hasonló éghetett, mert átható illat és füst terjengett a térben. Az ablakon nem láttam ki, az egész üvegfelület minden négyzetcentiméterét sűrű, aprólékos festés fedte. A falon itt-ott, a faliszőnyegek között mindenféle harci bárd, buzogány pallos, íves pengéjű kard szolgált díszítőelemként. Meglepően fényesek, csillogóak voltak, minta csak tegnap állították volna ki őket ide.

A nappalinál talán egy kissé fátyolosabb fény uralkodott, mint az alkonytájban megszokott. Egy kissé messzebb, pár tíz méterre az egyik ablaksarokban élesen betűző, aranysárga fénysugarat vettem észre. Óvatosan odalopóztam. Az egyik ablak alsó sarka

egy féltenyérnyi felületen ki volt törve, az éppen lenyugvó nap talált ott utat.

„Kizárt, hogy alkonyidő legyen!" Nem értettem a dolgot. Odahajoltam, kikukucskáltam. Arcomba hűs szellő lebbent, éreztem a közeledő este jellegzetes illatát. *„Hol lehetek?"* Bárhogy forgolódtam, bárhogy váltogattam látósíkomat, mindig csak egy adott szeletét láttam a gyönyörűen szikrázó, az alkony miatt sötétebb kék égnek és az aranyszínű napkorongnak. Arkham háztetőinek nyoma sem volt, de persze ezt nem tudtam biztosan, ez csak érzés, mert a talajt, vagy az utcasíkot nem engedte perspektívám láttatni.

A folyosón nem volt semmi mozgás, pár percet vártam, hogy erről a kellő bizonyosságot megszerezzem, mert támadt egy gondolatom: leemeltem a falról az egyik buzogányt, s az egyik ablaküvegnek ütöttem nem túl nagy erővel, olyannal, amiről azt gondoltam, megrepeszti az üveget, esetleg kisebb részek kiesnek és szabaddá válik a kilátás. Meglepetésemre a felületen egy karcolás sem esett! Párszor még kocogtattam, egyre nagyobb erővel, mire már teljes erőmből az üvegnek vágtam a nehéz fegyvert, de az úgy pattant le róla, mintha tömör sziklán próbálkoznék.

Talán a kétségbeesés hatására – mivel megfordult elmém egyik zugában, hogyan fogok kijutni, s be vagyok zárva – egy meglehetősen felelőtlen gondolat fogalmazódott meg bennem, s elkezdtem azt a valóságba ültetni. Benyúltam az ablaksarkon található kis résbe, ujjaimmal próbáltam feszegetni, természetesen eredménytelenül. Illetve egy eredménye azért csak lett: három ujjamat is oly szerencsétlenül vágtam el az üveg élével, hogy gyors ütemben szivárgott a vér testemből, ami valószínű még a megnövekedett vérnyomásnak is köszönhetően igen hátrányosan és kellemetlenül érintett. Elővettem szép nagy textilzsebkendőmet – mindig van nálam –, s olyan erősen, ahogy csak lehet, rátekertem ujjaimra, s ökölbe szorítottam kezem. A vérzés – új saccolom – jó húsz perc után állt el.

Ameddig ott ültem a folyosó kövén és mérgelődtem ostoba és szerencsétlen viselkedésemen, rádöbbentem, hogy időközben a nap egy centit sem bukott alább, mintha ez a kastély az állandósult időben rekedt volna!

Aztán arra gondoltam, hogy ebben a történetben annyi a furcsaság, hogy ez aztán már igazán belefér!

Kis idő múlva, ahogy ott ültem, halk motoszkálásra, neszezésre lettem figyelmes, mely a folyosó távolabbi vége irányából jött! Némán, döbbenten és mozdulatlanul figyeltem. Nem csaltak érzékszerveim, valaki tényleg volt a folyosó jó ötven méterrel távolabbi végénél, ahol szintén ugyanolyan ajtó zárta a hosszanti helyiséget, mint ezen a felén. A csendben csak a halk zajokat és saját, egyre gyorsuló szívverésem hallottam.

Olyan halkan, ahogy csak tudtam, feltápászkodtam ültőhelyemről. Nem tudom, ki vezethetett akkor, de nem volt számomra kérdés, meg kell néznem a hang forrását. Ma már természetesen nem tenném, iszkolnék vissza, le a lépcsőn, le a pincébe, át a folyosón, keresztül a földkupacon, ki a szabadba! De akkor! Akkor ezt nem éreztem! Istenem… Bárcsak éreztem volna…

Némán, minden idegszálammal az óvatosságra és a hangtalanságomra koncentrálva lopóztam a hang irányába. Már egész közel, cirka tíz méterre lehettem a zaj eredetétől, mikor rájöttem, hogy az egy, a folyosóról nyíló tömörfa ajtón túl elhelyezkedő helyiségből érkezhet. Az ajtó nyitva állt. Ahogy haladtam, perspektívám egyre jobban engedte láttatni a szobabelsőt, ahova nyílott a díszes bejárat: egy könyvtár volt! Egy rettegett könyvtár, toronymagas polcokkal, temérdek könyvvel, tekerccsel, papírusszal! A térben középen elhelyezkedő, egyetlen asztalnál, háttal állva megláttam őt! Gor Worhoth-ot! Istenem! Ki is lehetett volna más! Emlékszem, úgy éreztem – nem! – tudom, hogy kihagyott pár ütemet nyúzott szervem, mely próbálta a gyenge vérem pumpálni az őrület határán egyensúlyozó központi idegrendszerem remegő szöveteibe!

A háttal álló hadúr bőven két méter feletti testmagasságú lehetett, karmazsinvörös, földig érő köpenyben, vagy talár-félében. Ruházatának szegélyein aranyszínű, idegen jelekkel és mintákkal. Hosszú, ősz, hullámos haja a vállára omlott, s a tarkóján ott volt a széles bőrszíj. A rettegett maszkjának szíja.

Az asztalon szétszórt könyvek és tekercsek között kutakodott, papíruszok hevertek mindenhol a padlón.

Aztán abbahagyta a keresgélést.

Lassan fordult meg.

Istenemre, olyan néma voltam, mint a sír! Mégis tudta, hogy ott vagyok! Azt hiszem nem tudom a mai napig erejét, vagy akár erejének mibenlétét felfogni, a felfogását akár még távolról is sejteni! Ezekhez a dolgokhoz nekem nincs érkezésem!

Ahogy fordult Gor Worhoth, bizton állíthatom, az maga volt a pokol! Bármilyen infernó bármilyen kínszenvedése eltörpül amellett, mint amit én abban a pár másodpercben átéltem! Mert nyilván pár másodperc volt, de nekem egy egész örökkévalóságnak tűnt! Istenem… Lassan, fokról-fokra, pillanatról-pillanatra tárult elém groteszk ábrázatba torzult, elefántcsontszín maszkjának földöntúli borzalma! Ekkor lettem figyelmes arra az őrjítően hangos, mély, búgó „oooo" hangra, vagy kántálásra, vagy tudom is én mire, s nem tudtam megállapítani, honnan jön, mikor kezdődött, s hogy egyáltalán: nem eredendően elmémbe kódolt rettenet hangja-e ez, ami most, szemtől szembe a Gonosszal, kiszabadult, s elborítja lényemet, mint tenger a sekély partot.

Rám nézett, tudom. Maszkján nem volt száj, vagy orrnyílás, csupán két ördögi, sötét szem, mely minden képzeletet felülmúló hipnózis tébolyába kergette azt, aki akár egyetlen pillantást is vetett borzalmukra. Hosszú, nyújtott maszkja ott érhetett véget, ahol gonosz szegycsontjának végét sejthettem.

Aztán a borzalom csak fokozódott, bár elképzelni sem tudtam, ezt még hogyan lehet fokozni. Felemelte rettenetes, aszott, hófehér kézfejét a maszkjához és… nem kétséges az álarc levétele irányába tett mozdulatot. Láttam, ahogy elemelkedik az arcától – ha egyáltalán volt neki olyan –, s csúszik lefele a maszk a dereka irányába. Gor Worhoth tébolyító homloka kezdett látszani.

„Istenem! Kérlek ne! Még pár másodperc és szörnyethalok!"

Éles sikítást hallottam, valószínű az enyém volt. Szédültem, a fülem zúgott, különös, fémes íz terjedt szét a számban, ömlött a könnyem, ziháltam, ordítottam kínomban, mikor – talán a Jóisten könyörült meg bűnös gyermekén – hullámozni kezdett a szoba, Gor Worhoth, minden, s elájultam.

Mikor magamhoz tértem, még mindig abban az átkozott könyvtárszobában voltam, de Gor Worhoth már nem volt sehol. A tömjénillat és a csend gyorsan visszahozta emlékeimet, eszméletvesztésem előtti percek lenyomatát. Gyorsan felpattantam a padlóról. S – azt hiszem életemben először és utoljára – tisztán és hideg fejjel, pár pillanat alatt tudtam az akkori körülményeknek megfelelő, racionális és gyors döntést hozni. Mivel fizikailag képtelenség a kijutás, a varázslat miatt a pincén keresztül sem lehetséges, a nyakamat rá, itt nyilván nem maradhatok, egyetlen esélyem maradt: megtalálni a tekercsekben és a könyvekben a kódot, bármi is legyen az, még mielőtt a sátáni hadúr vissza nem jön, bárhová is ment. A feladat nem nehéz volt, hanem lehetetlen.

Elkezdem remegő kezekkel, zaklatottan turkálni a földön heverő papíruszokban. Nem értettem az írást, a nyelvet, melyen íródtak az ördögi szövegek. Egy valamit viszont megértettem pár másodperc izgatott kapkodás után is: így sem fogok kijutni. Soha az életben. Mikor erre rádöbbentem, újra elfogott a pánikfélelem, újra azt a furcsa fémes ízt éreztem, újra szédültem, hullámzott minden, ránéztem görcsbe torzult kézfejemre és rendellenes pózba merevedett ujjaimra és újra elvesztettem az eszméletem.

A La Funicette téren eszméltem fel újra. Az igazi Funicette téren. Gor Worhoth-nak és kastélyának nyoma sem volt! Mintha sosem létezett volna! Pontosítok: ebben az Univerzumban véleményem szerint valóban, sosem létezett. Ahogy a tér közepén feküdtem, még mindig nem értve semmit, próbáltam az emlékképeket visszaszivárogtatni a tudattalanból a tudatos tartományba. Csak szép lassan sikerült. A nap éppen leáldozóban volt, aranyszínben fürdette Arkham ódon városát.

Egy hajléktalan jött oda, bort kért tőlem, mint a cimborájától. Végignéztem magamon: csupa mocsok és sár voltam. Felfelé fordítottam bal tenyerem. A három ujjamon ott volt a friss, mély vágás.

Elsírtam magam.

Hálát adtam az Égnek.

Azóta is minden nap hálát adok az Égnek.

Visszakerültem oda, ahonnan ki tudja hogyan és miért, de pár rettenetes órára elkerültem. Az otthonomba. Az én világomba. A seb hegmentesen begyógyult, a ruháimat kitisztítattam.

Emlékszem, az első ember, akinek megemlítettem Gor Worhoth nevét, egy szajha volt. Válaszul megkért, adjak neki is a cuccból, amit szívok, mert ő mostanában csak olyan olcsó ópiátokhoz jut hozzá, amiben több a macskagyökér, mint a valamire való kender, mák, vagy tiszta, növényi felejtés. George és Will is ugyanazok, de sosem hallottak semmiféle hadúrról.

Egy ideig természetesen még sokat álmodtam a Gor Worhothról és kastélyáról, de azok a lidércek is egyre jobban elmaradtak az idő haladtával. Azok csak a gyötört lélek esemény utáni mellékzöngéi voltak, s mint a vízbedobott kő utáni hullámfodrok: múlandóak és jelentéktelenek.

A megfejtést nem tudom. Hiába is kérnék, semmi érdemleges gondolattal, magyarázattal, vagy ötleteléssel nem szolgálhatok. Hogy egy párhuzamos Univerzumba kerültem-e, azt csak a Jóisten tudja. De talán még Ő sem. Talán Yog-Sothoth, a gonosz ősisten tudná, de az ő válaszára, elhihetik, a legkevésbé vagyok kíváncsi.

Néha még járok Arkhamban. S hűvös őszi estéken, amikor egyedül bandukolok a vén városban és a La Funicette tér fele visz utam, felsejlik még lelki szemeim előtt Gor Worhoth rémítő maszkja.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

A Lidércfény szerkesztősége már több, ingyenesen letölthető kötetet készített.

A hazai sajátosságokat maximálisan megjelenítő, adott esetben kifigurázó, vicces és komoly hangvételű novellákat is tartalmazó, a simagöröngyösi zombi apokalipszist bemutató két novelláskötetünk itt érhető el:

https://www.zombiapokalipszis.hu

2020 októberében jelentettük meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét.

https://konyvek.lidercfeny.hu

A tizedik és tizenegyedik Lidércfény pályázatra beérkezett, általunk jónak tartott novelláiból is összeállítottunk egy-egy kötetet.

A Világegyetem Vándorló Vámpírjai címével összhangban többnyire olyan novellákat tartalmaz, amelyben űrjáró vámpírok szerepelnek.

Az utolsó döntés címmel megjelent e-bookban egy világűrből érkezett vírus okozta problémákkal kell a történetek szereplőinek megküzdeni.

https://konyvek.lidercfeny.hu

Mickey Long

Edmond, a sárkány

Edmond, a sárkány enyhén kékhártyás szemével csalódottan nézett a magasba. A vadludak szokásos tavaszi röptüket mutatták be a felhőtlen égen, V-alakban a messzeségbe szárnyaltak. Az öregedő tűzokádó vágyakozva gondolt arra, milyen jó lenne, ha ő is utánozhatná őket. Viszont közel s távol egy fia sárkány sem élt rajta kívül, így viszont kicsit nehézkessé vált a formáció kivitelezése.

Valójában persze nem Edmondnak hívták, hanem Skhzygrowwenxdors-nak, de nem csupán a kimondása, hanem a megjegyzése is mindenkinek nehezére esett. Habár a sárkányodúban nincs sok látogatója, nem akarta, hogy ez az apró bibi közbeszóljon. Így egy szép őszi napon úgy döntött, hogy felveszi a sokkal jobban csengő Edmond nevet. Még névtáblát is faragott a sarokban heverő kősziklából, amit két, rozsdás páncélkesztyűvel fogatott a bejárat mellé.

Bánatosan intett csökevényes szárnyával a lassan eltűnő madárcsapatnak, és beslattyogott a barlangjába. Óvatosan lehúzta fejét a bejáratnál, az elmúlt párszáz év megtanította, hogy a mágikusan megerősített szikla nagyon kemény tud lenni.

Leheveredett a barlangban, és épp csak lehunyta szemét néhány évre, amikor ütemes kántálást hallott odakintről.

– Már ennyi az idő? – kérdezte magától korholóan, hiszen tényleg csak pár hónapocskát szeretett volna pihenni.

Az eltelt századok alatt megszokta, hogy a Tűzokádó évében a falusiak mindig hoznak neki egy-egy fiatal szüzet. Bár már többször jelezni próbálta, hogy nincs rájuk szüksége, hiszen utoljára akkor evett emberhúst, amikor még éjfekete színben pompázott. Ám a kezdeményezései rendre kudarcot vallottak, mert amikor a parasztok megpillantották teljes valójában, a szélrózsa minden iránya is kevésnek bizonyult számukra.

Nem lehetett hibáztatni őket, elvégre Edmond húsz láb magasra nőtt, pikkelyei aranyszínben tündököltek, tüsszentésétől pedig elkormosodtak a közelben lévő fák. A napfény a karmain, üvöltése pedig az emberek idegein játszott.

Szóval igazán sárkányosan nézett ki. Sőt, ő volt a legsárkányosabb az egész vidéken, a már fent említett tények ismeretében.

A magukra hagyott, kikötözött szüzeket mindig megsajnálta, majd óvatosan bevitte őket a barlangjába. Nevelgetés közben adott néhány atyainak szánt jó tanácsot, majd útjukra bocsátotta őket. Nagyon fárasztó évek teltek el így, hiszen ilyenkor nem pihenhetett egy szemhunyást sem. Hajdanában elnyomta a buzgóság, de amikor néhány év múlva felriadt, a csonttá aszott, piszkos fehér ruhás szüzet a pikkelyeihez búvva találta.

Remélte, hogy a falusiak ezúttal szakítanak a maguk által teremtett hagyománnyal, és inkább egy szekér articsókát hoznak. Vagy legalább egy nagyobb kosárkával, hiszen amióta a szeme sem a régi, már nehezére esett a miniatűr csemegét megtalálnia.

Csakhogy a tradíciók és az emberek nem változtak: kántálás, Edmond ki, szélrózsa, kikötözött szűz be.

Mint eddig bármikor...

Pedig régebben nyugodt, sárkányos életet élt. A Nagy Víz másik partján lévő sziklás, eldugott hegyormon saját kastélya állt, saját kincseskamrával. Sajnos azonban éveinek számával a tériszonya is egyenes arányban nőt, és ott-tartózkodása utolsó éveiben már a toronyba sem mert felrepülni. Így kénytelen-kelletlen átköltözött erre a vidékre. Persze akkor még csak egy primitív törzs lakott a szomszédságában, akik hevenyészett bőrsátrakban éltek. Mostanra viszont…

A templomtorony harangzúgása is a barlangjáig hallatszott, a hajdani néhány tagot számláló horda pedig népes közösséggé növekedett.

– Ne félj, percgyermek! – formálta nehézkesen az emberi szavakat Edmond, és megpróbált szeretetteljesen nézni, ami figyelemre méltó teljesítmény volt a többtonnás tűzokádótól.

A hófehér ruhába öltöztetett szűz pislogva fókuszált. Amikor azonban megpillantotta teljes alakos tükörképét a méternyi, fekete íriszben, halk sóhajtással elájult.

– Neee, már megint – mormogott hatalmas agyarai közt Edmond. Kezdett elege lenni belőle, hogy mindenki a sárkányt látja benne. Senki sem figyel fel a belsőjében vígan játszadozó gyermeki lélekre, vagy a mélyben szunnyadó bölcs ártatlanságra. Óvatosan megbökte az aléltan heverő testet, vigyázva, hogy borotvaéles karmai ne tegyenek kárt benne. Már rutint szerzett ebben…

– Hagyd aludni egy kicsit – hangzott fel egy reszelős hang a barlang félhomályba burkolózott sarkából.

– Már megint itt vagy, Morweel? – fordult hátra Edmond, és bodor füstpamacsot eregetett az orrából.

– Utoljára kerek évszázada ugrottam be hozzád, Skhzygrowwenxdors – lépett ki a fényre egy hajlott hátú öregember. Frissen vasalt fekete mellényét és ropogósra keményített ingét ötletszerűen begombolva hordta. Hosszú, ősz szakállát a lilás színben játszó nadrág öve mögé dugta be. – Akkoriban nagyon udvariatlanul dobtál ki.

Edmond felnézett a barlangból kivezető keskeny kürtőre.

– Azóta huzatos ez a rész – állapította meg, csak úgy magának dünnyögve.

– Visszautasíthatatlan ajánlatom van a számodra – váltott mézes-mázos hangnemre az apóka. – Ha sárkányvérben megfürdeted a fehérnépet, és nekem adod, akkor… – felemelt, csontos ujjával hangsúlyozta a hatásszünetet – … akkor átadom neked a fiatalság esszenciáját.

– Tudom, hogy fekete mágiára akarod felhasználni a percgyermeket! – fújt dühösen néhány apróbb lángcsóvát Edmond. – A válaszom: Nem!

– Gondolj bele… – duruzsolt az öreg halkan, miközben mellénye zsebéből kivette az apró fiolát. – Nem szeretnél újra szabadon repülni? Nem szeretnéd újra megpillantani a messzeség titkait? Nem hiányzik a régi életed, Skhzygrowwenxdors?

Edmond szinte hipnotikusan nézte a látogató kezében lassan, ide-oda ingatott üvegcsét, majd megrázta a fejét, és a sarokban heverő lányka felé nézett:

– Nem tehetem ezt vele…

– …Nem szeretnél újra finom articsókát enni? – játszotta ki utolsó ütőkártyáját Morweel.

A hatalmas aranysárkány gondolkodóba esett, karmaival az „Öregsárkány nem vén sárkány" örökbecsű kobzos dal taktusait dobolta a sziklapadlón. Kicsit elkeveredhetett gondolatai kusza ösvényei közt, mert az utolsó versszakot virtuóz módon átvariálta egy vidám, négykezes, tizenhat körmös verzióra.

Mire befejezte a dallamot, a döntés is megszületett. Felemelte a mancsát, és repedezett, sárgás karmát kimeresztve, felszínes sebet ejtett magán. A kiáramló, zubogó vér pillanatok alatt

beterítette a sikongva magához térő szüzet, aki nyomban ismét elájult.

– Az alku megköttetett! – suttogta Morweel, majd elillant. Hűlt helyén fekete pillangócsapat kavargott, mialatt a fehér ruhás szűznek halk pukkanás kíséretében nyoma veszett.

A pillangók csodaszépen koreografált kavargásba, pörgésbe kezdtek. De Edmond felől lehetett volna a mulatós forgó dervis tánca is, az se érdekelte volna.

Ő csak az üvegcsét figyelte, majd kiszámított mozdulattal bekapta, és ráharapott. Érezte a belsőjében szétáradó energiát, amely furcsa módon édeskés ízt képezett, némi kapros utóhatással, és enyhe üvegcserép jelleggel.

A színtiszta energia végigáradt testében, a fülétől egészen a farkáig, majd a farkától a füléig. Az életerő majd szétvetette a testét, szeméből és szájából vakító fényözön csapott ki.

Karmai visszanyerték ragyogó, fehér fényüket, és ahogy csontozata erősödött, a sárkány délceg, büszke tartást vett fel, míg pikkelyei tündökletes éjfekete színt öltöttek.

Edmond kiröppent a barlangjából, és jókedvében néhány bukfencet vetett a felhőpamacsok közt. Lent, a tisztáson – a lakóhelyétől néhány lépésnyire – kifejlett articsóka populációt vett észre. Arra fordult, hogy csillapítsa mardosó éhségét, amikor a közeli faluban félreverték a vészharangot. A távolban látszott, ahogy az apró emberkék ínyencfalatokként futkorásznak a girbegurba utcákon.

Edmond előtt felderengett Morweel ráncos arca:

Nem hiányzik a régi életed, Skhzygrowwenxdors?

Mindeközben a kortalan mágus néhány mérfölddel odébb – egészen pontosan százötvenhét és fél mérfölddel, de ez a tény a varázslón kívül senkit nem érdekelt – elgondolkozva nézte a két pentagramma közül az egyikben fekvő, alélt szüzet. Majd a másik, ugyanúgy felrajzolt ábrára pillantott, amely üresen várta a feláldozandó testet.

Kíváncsi lett volna Skhzygrowwenxdors arcára, amikor rájön, hogy a varázsital hatása csak időleges, és holnap reggelre átváltozik egy igazi sárkányvérű emberré, méghozzá szűz hajadonná.

Akkor Morweelnek minden komponense meglesz az őserejű varázslathoz…

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

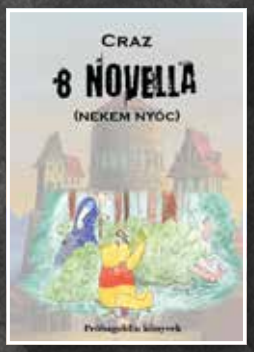

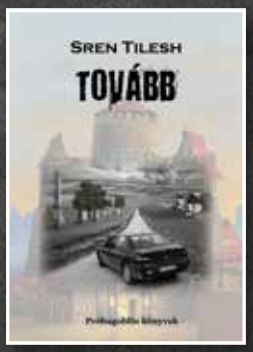

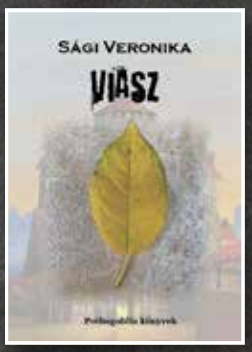

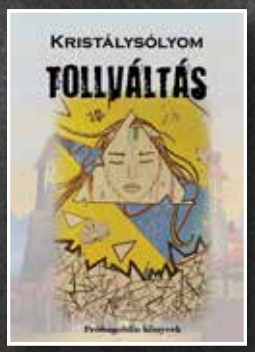

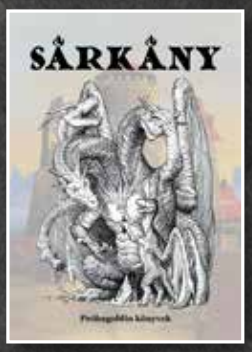

Hamarosan megjeleik:

Borsod - antológia

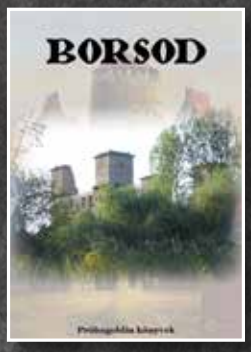

Előkészületben:

Mickey Long - Farkasok, űrhajók és más barátok

Könnyed fantasztikum - antológia

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

bel corma

Démonvadász V.

A folyosó, amelyen át a szentély szíve felé haladtunk, enyhe szögben emelkedett. Gyanítottam, hogy a központi kamra valahol az épület felső szintjeinek magasságában lehet.

– Olyan, akár egy hatalmas energiaközpont – mondta Shaemus, és ujjaival végigsimított a falakat díszítő geometriai ábrák egyikén. Követtem a példáját, és rögtön érzékeltem a falak finom, egyenletes vibrálását. Forró energia áradt belőlük, amely a bőröm alatt kúszott fölfelé, egyenesen a szívem irányába. Sietve megszakítottam a kapcsolatot. Az öreg sejthette, hogy mi jár a fejemben, és mutatóujjának körmével megkocogtatta a makulátlanul tiszta, fehér, márványszerű anyagot.

– Térrezonátorként működik, és magába gyűjti a kozmikus energiákat. Ha jól sejtem, akkor hamarosan érezni fogjuk majd áldásos hatását.

Kérdőn vontam fel a szemöldökömet.

– Pontosan… mire gondolsz?

– Érzékeink élesebbé válnak majd, és könnyebben ráhangolódunk a mágia használatához szükséges erő frekvenciájára. Igazi áldás ez, fiam!

– De… akkor a bestia is használhatja a templom erejét…

– Nem hinném. Ő a negatív síkok teremtménye, és egészen más rezgésszámon működik, viszont… Arra felhasználhatja, hogy megfejtse a könyv kódját. Ha ez sikerülne neki, akkor közvetlen kapcsolatot hozna létre a két dimenzió között. Kaput nyitna a saját világára és… jobb nem belegondolni! – Az érsek ingerülten legyintett.

– Fényt látok a folyosó végén! – Annabella lehalkította a hangját, és a jelzett irányba mutatott.

– Nem érzékelek semmilyen élőlényt, sem ártó mágiát a közelben – nyugtázta Shaemus.

– Sehol egy kifeszített drót, vagy bármi más, ami mechanikus csapdára utalna. – A lány ajkát beharapva, kérdőn nézett rám.

– Menjünk!

* * *

A fülke kör alakú volt, hét láb magas és nagyjából tizennégy láb széles lehetett. A fény, amely megvilágította, azokból az áttetsző kövekből áradt, amelyek a helyiség mennyezetét alkották. Úgy döntöttünk, pihenünk egy kicsit, mielőtt folytatnánk az utat.

Leültem és hátamat a falnak vetve hallgattam a templom zümmögését. Az érsek a holmiját rendezgette, Annabella pedig egy légzéssel kombinált mozdulatsor gyakorlásába kezdett. Néztem, ahogy karcsú, hajlékony testének mozdulatai felvették légzésének ritmusát és elmosolyodtam. Végre észrevette, hogy figyelem, és hálásan viszonozta a gesztust. Hirtelen eszembe jutott valami. Az érsekhez fordultam.

– Hogy hívták a papnőt?

– Akit megszállt a fenevad?

– Igen.

Tűnődött egy pillanatig, mielőtt válaszolt volna.

– Mirabel… azt hiszem. Igen, ez volt a neve! Miért… fontos ez most?

– Mert a segítségével legyőzhetjük a bestiát.

– Elméje legsötétebb zugába száműzte őt az ivadék. Valószínűleg mentális bilincsekben vergődik és… Nem hinném, hogy bármiféle hasznát vennénk.

– Harc közben, ha a helyzet úgy hozza, hogy… a démon megsérül, akkor…

– Megpróbálhatunk szólni hozzá… – Az öreg tűnődve simogatta meg gömbölyű állát.

– Mesélj róla valamit!

Shaemus felsóhajtott és belefogott a papnő életének rövid történetébe. Csöndben hallgattam és szokásomtól eltérően egyszer sem szakítottam félbe…

* * *

Egy fertályóra sem telt el, amikor felszedelődzködtünk és sietve indultunk tovább. Hamarosan érzékeltük, hogy a falakból áradó zümmögés erősödik, a folyosó pedig kiszélesedik. Egy újabb fülkébe torkollott, ám ez nagyjából másfélszer akkora lehetett, mint az előző. A kijáratot egy súlyos, fekete gránittömb zárta le, de nem ez volt a legszembetűnőbb különbség…

A fülke közepén két smaragdzöld színben tündöklő tetraéder éles körvonalai izzottak a levegőben. Olyan volt, akár egy asztrális kivetülés, legalábbis arra emlékeztetett engem. A jelenés két, a mennyezeten és a padlón elhelyezkedő, kéthüvelyk átmérőjű, kör alakú lyukból áradó, élénkzöld energiából táplálkozott.

– Ez egy hologram! – Az öreg gyermeki boldogsággal csodálta meg a furcsa tüneményt.

Nem igazán értettem, hogy miről beszél.

– Az meg micsoda?

– Az egyik régi fóliánsban olvastam róla… Az ősök technikáján alapul a dolog. A fénnyel és az energiával van összefüggésben. Kicsit bonyolult lenne most elmagyarázni, meg aztán… Az igazat megvallva, én sem értem teljesen a működési mechanizmusát.

– Valami írás van itt… – A lány leguggolt, és a padlón tátongó lyukat körbeölelő ábrákra mutatott. – Ugyanazok a szimbólumok, amiket a bejáratnál láttunk. Vajon mit jelentenek?

Az öreg sokáig tanulmányozta az írást, majd megvakarta a fejét.

– Ha a lent és a fent eggyé válik, akkor a sötétség és a fény nászából megszületik a tökéletesség égi képmása. – Éreztem, hogy elbizonytalanodom.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Szerintem ez egy rejtvény! – Kedvesem hangjában a felismerés bizonyossága remegett.

– Azt hiszem, hogy a templom, vagyis… az építői próbára tesznek minket. Talán, úgy gondolták, hogy aki elég éles eszű ahhoz, hogy megfejtse a feladványt, az érdemessé válik rá, hogy belépjen a szentély középső termébe. Ha jól sejtem, akkor…

Az érsek óvatosan belenyúlt a hologramba és ujjai hegyével könnyedén megmozgatta az egyik tetraédert.

– Szóval, ki kell raknunk valamiféle szimbólumot… – Végre megérett bennem a felismerés.

– A lent és a fent egy ellentétpár… – Kedvesem egészen belejött a dologba. – Mi lenne, ha az egyiket megfordítanánk?

Shaemus ekképp cselekedett, majd ugyanazzal a mozdulattal, összeragasztotta a két tetraéder alapját. Mosolyogva okított ki minket:

– Az írás szerint eggyé kell válniuk!

Közelebb léptem a hologramhoz, és óvatosan belenyúltam az energiamezőbe. Egymásba toltam a két tetraédert, és az egyiket kilencven fokban elforgattam, majd lassan hátraléptem. A nyolcágú csillag ragyogása egyre erősebb lett.

– A tökéletesség égi képmása! – suttogtam mosolyogva.

Halk kattanás hallatszott, és a kijáratot lezáró gránittömb lassan felemelkedett.

* * *

A kamrából kivezető folyosó szűk volt, és nagyjából ötven méter után egy csarnokba torkollott. Egymásra néztünk, és némán bólintottunk. Éreztük, hogy az ivadék odabent vár ránk. Halk fohászt mormoltam, ahogy beléptünk a terembe…

Könyvajánló

Scholtz Róbert Gergely

A sárkány alakja a roma népmesékben és az életükben

Sárkányviadal

Cigánd Városi Roma Nemzetiségi Önkormányzat (Cigánd, Borsod-Abaúj-Zemplén megye) 2021 telén a roma legendák sárkányait bemutató könyvet jelentetett meg. A „Sárkányviadal – A sárkány alakja a roma népmesékben és az életükben" című kötet a hatszáz éve hazánkban élő cigányság hiedelemvilágából ad ízelítőt, bemutatja a legendás roma sárkányokat és az ellenük küzdő hősöket. A könyvet a cigándi Kántor János Általános Iskola diákjai illusztrálták.

A magyarországi cigány népi elbeszélések, a változatos hagyományoknak megfelelően gazdag sárkányvilágról tanúskodnak. Megfigyelhető, hogy még egy szűkebb közösségen belül is a mesemondók a maguk sárkányát más-más testalakkal, tulajdonságokkal ruházzák fel. Ez nagymértékben függ a mesemondó életkorától, életútjától, olvasottságától, habitusától, s nem utolsó sorban a közönség elvárásától: ki-milyen sárkányról szeretne hallani. A legfontosabb, hogy minél félelmetesebb legyen… E lények fantasztikus alakja azt üzeni, hogy a cigány emberek fantáziája végtelen, csakúgy, mint érzéseik, érzelmeik világa: ahány ember, annyiféle Sárkány!

Dancs-Oláh Attila elnök szerint:

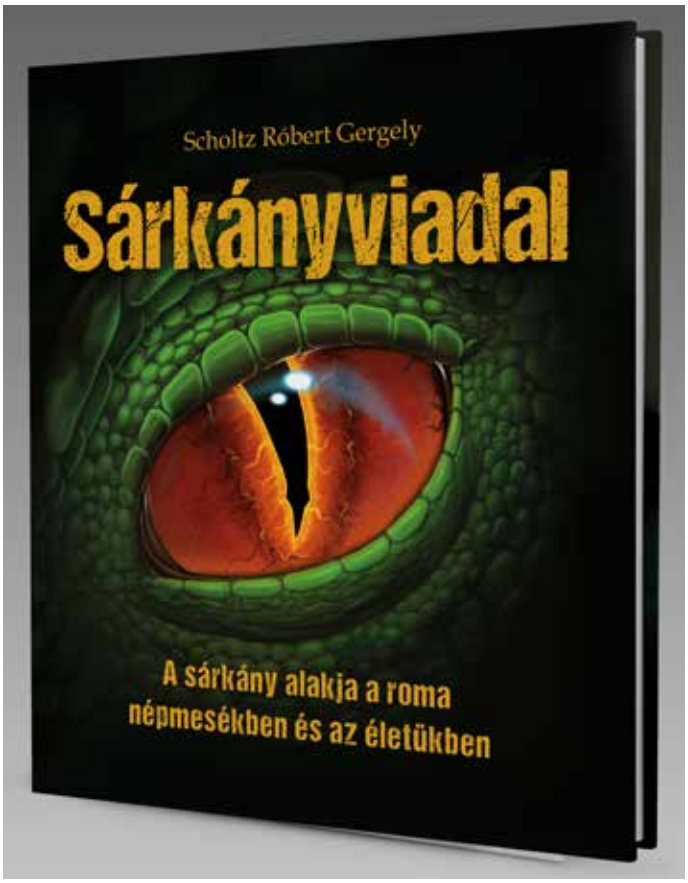

– A magyarországi cigány mesemondók évszázadok óta szőnek meséket a legendás sárkányokról. Az ország minden táján találkozhatunk e különleges teremtményekkel és a velük szembeszálló leányokkal, legényekkel. Meséinkben a sárkányok próbák elé állítják a Hőst, megküzdésre sarkallják, a fizikai erejét, bátorságát edzik, leleményességre, kreativitásra késztetik. Új látásmódra, új nézőpont kialakítására sarkallják, amikre – lássuk be – napjaink fiatalságának égetően nagy szüksége van.

A szerző reméli, hogy a Sárkányviadal maradandó élményt nyújt mindazoknak, akik személyes indíttatásból vagy foglalkozásukból eredően meg akarnak ismerkedni a cigány népi kultúra kivesző örökségével.

A kiadvány a Belügyminisztérium megbízásából a Társadalmi Esélyteremtési Főigazgatóság támogatásával jött létre.

A kiadvány a szerzőtől megrendelhető: scholtzrobert@gmail.com.

Drekthor

Szív alakú

Édes életem
Legdrágább gyümölcse vagy!
Pirosló eper.

jocker

Apevák
- a téli örömről

Új
Télnek
Hidege
Átöleli
Házak melegét.
*
Tél
Bárhogy
Ölelget,
Ház melege
Nem pótolható!
*
Tán'
Pár nap
És megyünk
Jót szánkózni!
Ha nem lesz meleg.
*
Tél
Kissé
Huncutos,
Öntörvényű.
Meleg is lehet.
*
Mily'
Jó is
Lecsúszni…
Lesiklani
Lankás dombokról.
*
Tél
Öröm,
De csak ha
Úgy szeretjük,
Mint király a sót!

Vecsés, 2019. július 7. – Kustra Ferenc József – íródott apeva csokorban.

Athor R. Chynewa

Bőregér

A bőregér, ha dől a vér,
Megrészegül, enni kér,
S ha a tápnak lába kél,
Beparázik bőregér!

Előkerül kapanyél,
Hiába száll bőregér,
Nem fagyasztja többet tél,
Kapanyél csavarta bél…

Bőregér, bőregér,
Embertől enni mért kér?
Ember bőregértől fél,
Ne kérdezd meg azt, hogy mér'.

Azért fél, mert bőregér,
A nap föl kél, alvadt vér,
Kapanyél, hideg tél…
A kevés is sok, bőregér!

edwardhooper

Skócia

Ha újjá születek,
A Felföld szívét kérem,
A Tölgyek lüktetését,
Ódon kastélyok romját,
A ködbe vesző utat,
Távoli vizek dalát.
Bár tudom, angyalszárnyak törtek,
S láttam kiomló vért
Ezen a szent földön.
Mégis őt kérem szívemnek,
Vele akarom érezni
A mesék fanyar illatát.

Erdős Sándor

Csendes éj

Függőágyat font az éjjel
kis holdfényből a pára,
felakasztja csillagfényben
egy ködben úszó fára.

Csend dermesztett pillanatot
hímzett rá az ágyra,
holdfénypaplan borítja be
egy csendes éjszakára.

Erdős Sándor

Megrágott idő

A múlt szépsége elveszett,
másképp néz ki a világ,
minden annyira elcseszett,
az idő mindent megrág.

Retusált kép a hölgyeken,
újra mázolt festmények.
Összetört kockaköveken
pattannak az emlékek.

Krómer Ágnes

Közöny

Gyere át és tapintható lesz a közönyünk,
add a kezembe lelked elveszett csodáit!
Seholsincs ábrándjaidat szegeld a falra!
Látod, ott egy hullócsillag a kezedben?
Nézz bele a szívek tükrébe, az a tiéd!
Véres szilánkok fúródtak tenyerembe.
Ne menj sehova! Maradj magadnak!
Sírnak a jók, távol nevetnek a rosszak.
Ma sem kérdi senki, te ma hogy vagy.

Mortelhun

Kéne valami blues

Bob Dylant hallgatok épp,
Odalent meg Bécs nyüzsög,
S a szívem adja a jeleket,
Kéne valami blues.

Előttem egy korsó sör,
Mögöttem hideg a fal,
Kezemben a cigi megremeg,
Kéne valami blues.

Lábamon szakadt a cipő,
Arcomon karcos a borosta,
Kéne már némi megnyugvás,
S kéne már valami blues.

Kéne már valami élet,
Kéne már valami lélek,
Kéne, mi nyugtat, s magába húz.
Kéne már valami kibaszott blues.

jocker

Jégvirág

Fura jégábrák,
Láthatóan virágok.
Locsolni nem kell.
*
Ablak befagyott,
Jégvirág elágazik.
Hideg egyveleg.
*
Jégvirág jégből,
Ablaktábla üvegből.
Hógolyó repül.
*
Jégvirág csokor
Díszíti ablakokat.
Meleg kandalló.
*
Jégből virágszál,
Repedt ablaküvegen.
Üveg melegszik.
*
Jégből virágok,
Időszakos élmények.
Nem szárad, folyik.

Vecsés, 2015. december 18. – Kustra Ferenc József – íródott; senrjú csokorban.

angyalka146

Szeretet-koldus

Nem vágyok én másra,
csak egy jó szóra.
Egy kedves mosolyra,
apró kis bókra.

Leheletnyi csókra
orcám szegletébe,
elfogadásra,
békés együtt-létre.

Lágy harmóniára,
közös teremtésre,
egymásba kapcsolódó
szeretet-örvényre.